

EVENIMENT LA ȘCOALA DE PE SION CU OCAZIA SĂRBĂTORIRII ZILEI INTERNAȚIONALE A LIMBII GRECEȘTI

În seara zilei de joi, 27 ianuarie/9 februarie 2023, în sala de ceremonii a Școlii Seminarului Sfântul Zion al Patriarhiei a fost organizat un eveniment în cinstea Zilei limbii grecești, care a fost instituită în ultimii ani.

Acest eveniment a fost organizat în colaborare cu Consulatul General al Greciei la Ierusalim și cu Dragomanul Patriarhiei și directorul general al școlii, Arhimandritul Matei. Evenimentul a fost prezentat de Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras, cu următorul discurs:

„Mi-au dat greaca drept limbă, biata casă de pe plajele de nisip ale lui Homer. Singura mea preocupare este limba mea pe plajele nisipoase ale lui Homer...”

Excelența Voastră,

Dragi părinți,

Doamnelor și domnilor,

Limba greacă deține privilegiul prețios și rar de a fi una din cele doar 5 limbi, din cele 6.500 de limbi oficiale vorbite astăzi, care demonstrează o prezență neîntreruptă de 4.000 de ani de existență orală și scrisă în istoria rasei umane. Notabil este faptul că, până acum 5 secole, limba greacă a fost, de asemenea, o limbă de comunicare internațională.

Dar limba nu este doar un instrument de comunicare și de transmitere a informațiilor. Este un purtător al culturii și al memoriei istorice. În formele lingvistice care devin uneori

narațiune orală, alteori mărturie scrisă, poezie, eseu sau cântec, se ascund neliniștile, dorințele, bucuriile, valorile și istoria unui popor care, potrivit marelui nostru poet Odisea Elytis, are privilegiul de a numi cerul „cer” și marea „mare”, așa cum Homer și Platon le numeau acum două mii și jumătate de ani.

Așadar, vorbim o limbă pe care doar câteva milioane de oameni o vorbesc de două mii și jumătate de ani, fără întrerupere și cu schimbări minime. Acest fapt surprinde dimensiunea specifică a țării noastre, care, potrivit lui Elytis, este „mică în termeni de spațiu și vastă în termeni de timp” și confirmă afirmația lingvistului Yiannis Psycharis, conform căreia „limba și patria sunt același lucru”. În același timp, limba greacă, ca limbă a Evangheliilor, face din limba greacă și, prin extensie, din elenism, un punct de referință universal și atemporal. În ultimii ani, poetul nostru național Dionysios Solomos a evidențiat valorile elenismului ca fiind o cauză universală, neavând nimic altceva în minte „dincolo de libertate și limbă”. Această dimensiune universală a spiritului grec, răspândită prin intermediul limbii grecești, este reamintită și onorată prin instituirea de către statul elen a zilei de 9 februarie, ziua comemorării lui Dionysios Solomos, ca Zi Internațională a limbii grecești.

Evidențierea, promovarea și consolidarea învățării și diseminării limbii grecești în străinătate sunt priorități absolute pentru statul elen, nu numai pentru că limba este o legătură între patria mamă și diaspora, ci și pentru că limba, ca și elenismul, este un element viu, dinamic și în continuă evoluție. Ea se reînnoiește în mod constant, se adaptează la condițiile în schimbare și asimilează noi influențe. Astfel, limba greacă este firul care ne ține și ne aduce din lumea mitului în lumea inteligenței artificiale și a internetului.

După cum a declarat ministrul adjunct al afacerilor externe, dl Katsaniotis, în mesajul său cu ocazia Zilei Internaționale a limbii grecești: „De la *perioada miceniană de aur* și B

Linear, discursul lui Homer și al marilor scriitori de Tragedii, până astăzi, în epoca informației, a tehnologiei digitale și a mijloacelor de socializare, limba greacă este vie și activă, producând istorie, cultură și știință”.

Nu putem decât să continuăm parcursul cu o profundă conștientizare a responsabilității pe care ne-o impun tradiția și istoria noastră lingvistică seculară.

Cu acest prilej, aș dori să mulțumesc în mod special profesorului Nikos Michaelidis pentru discursul de deschidere a evenimentului, Preafericitului Patriarh al Ierusalimului pentru binecuvântarea Sa pentru ca evenimentul să se desfășoare la școala patriarhală de pe Sfântul Sion și, desigur, directorului general al școlii, părintele Matei, copiilor și profesorilor și tuturor celor care au lucrat pentru evenimentul de astăzi.

În cele din urmă, aș dori să vă mulțumesc tuturor pentru prezența la evenimentul din această seară.”

Principalul vorbitor pe tema limbii grecești a fost profesorul antropolog domnul Nikolaos Michaelidis de la Universitatea din Missouri, SUA, prelegerea sa urmând să fie postată în curând.

Printre invitați s-au numărat: reprezentantul Preafericitului Patriarh al Ierusalimului, Teofil, Părintele Secretar General, ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, Consulul Franței la Ierusalim, domnul René Troccaz și Ambasadorul Republicii Cipru la Ramallah, domnul Assos, membri ai Consulatului grec și ai Parohiei grecești din Ierusalim și ai eparhiei vorbitoare de limbă arabă, profesori și elevi.

Din partea Secretariatului-General

PRAZNICUL SFINȚILOR GHEORGHE ȘI IOAN HOZEVIȚII

Sâmbătă, 8/21 ianuarie 2023, pomenirea Sfinților Gheorghe și Ioan Hozevitul a fost prăznuită de Patriarhie în Sfânta Mănăstire Hozeva, situată pe malul stâng al pârâului Horrath, în cursul său din Ierihon.

În această zi, Biserica pomenește faptul că Sfântul Ioan a venit la Sfânta Mănăstire Hozeva, după ce a renunțat la episcopia sa din Cezareea, și a devenit un pol de atracție duhovnicească, iar Sfântul Gheorghe a venit de la Lefkara din Cipru și a renovat Mănăstirea după invazia persană din anul 614 d.Hr.

Amintirea acestor sfinți bărbați a fost cinstită cu o priveghere de toată noaptea, după ce a fost prefațată de către Arhimandritul Constantin, egumenul mănăstirii, cu următoarea alocuțiune adresată Preafericitului Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil:

„Bucurați-vă, dreptare ale adâncii smerenii,

Bucurați-vă, chipuri ale strălucitei întregii-înțelepciuni”,

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Împreună cu cinstita voastră Sinodie,

Ne-am adunat încă o dată pentru a săvârși pomenirea de fiecare an a celor doi Sfinți Ctitori ai străvechii Lavre Hozeva, Gheorghe și Ioan și, în ziua următoare, a celor trei mii de Cuvioși Mucenici Hozeviți.

Virtuțile lor, nenumărate! Pe baza învățăturii pline de înțeleșuri și de o mare înălțime duhovnicească a Sfântului Părintelui nostru Gheorghe, o virtute este mai presus decât toate celelalte: Sfânta smerenie!

În învățăturile „Despre mândrie” ale Sfântului adresate Monahilor hozeviți, citim:

„Fiilor, smerenia își găsește laudă în Unul Născut Fiul lui Dumnezeu, Care S-a smerit până la moarte, și încă moarte de cruce. (...) Vă spun, fraților, că nu există nici elin, nici iudeu, nici samaritean care să aibă adevărată evlavie, blândețe și smerită cugetare și să nu fie iubit și preaiubit de Dumnezeu și de oameni. (...) Așadar, aceste virtuți să le dobândim: smerenia și evlavia. Nevoiți-vă dar, fraților, să vă sprijiniți unii pe alții cu smerenie”.

Acestea îi învăța pe hozeviți Sfântul Părintele nostru Gheorghe și nu îi învăța numai, ci le și făptuia!

Amândoi Sfinții, Ioan și Gheorghe, erau stăpâniți nu numai de smerenie ci, mai ales, de adâncă și adevărată smerită cugetare. Diferența dintre acestea o arată Cuviosul Părintele nostru Nichita Stithatul în a doua sutime a capitolelor lui:

„Smerenia se dobândește prin orice rea pătimire și prin ostenelele cele din afară ale virtuții. (...) Smerita cugetare însă este ceva dumnezeiesc și ceresc și se naște prin venirea Sfântului Duh” (Filocalia, vol. IV, pp. 86, 87, 1987).

Această smerită cugetare care înalță, care – vai! – lipsește cu desăvârșire în zilele noastre, vă rog, Preafericite Părinte și Stăpâne, rugați-vă să o dobândim toți. Și să pășim în viață cu cuget umil, în legătura dragostei Domnului. Amin.”

Apoi a urmat privegherea de toată noaptea, oficiată de Preafericirea Sa, avându-i drept împreună-slujitori pe ÎPS Arhiepiscopi Aristarh al Constantinei, Isidor al Hierapolei, ieromonahi aghiotafiți, printre care Arhimandritul Nectarie, Părintele Kamarasis, ieromonahul Hozevit Chrysogonos, răspunsurile la strană fiind date de domnul Stavros Christos, psalt la Biserica Sfânta Paraskevi din Attica, de domnul Papadimitriou Nikolaos, protopsalt la Sfânta Biserică Sfânta Kyriaki din Pyrgos Elia, domnul Stavros Ioannou, protopsalt la

Sfânta Biserică Sfântul Dimitrie din Tripoli, domnul Theotokatos Nikolaos, lampadar la Sf. Biserică a Sfântului Prooroc Ilie a Municipality Sfânta Paraskevi din Attica, domni Kamtsios Elias și Panagiotis, protopsalt și lampadar la paraclisul Sfinților Apostoli din Municipality Sfânta Paraskevi din Attica, alături de călugării Mănăstirii. La slujbă au participat numeroase persoane pentru prima dată după ultima pandemie de covid-19.

Înainte de Sfânta Împărtășanie, Preafericirea Sa a ținut predica solemnă, după cum urmează:

„Și am zis: Acum am început să înțeleg. Aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt” (Psalmul 76, 11), exclamă Psalmistul.

Iubiți Sfințiți Părinți și frați în Hristos,

Harul mântuitor al Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos ce s-a arătat în apele Iordanului ne-a adunat pe toți în această sfântă Mănăstire Hozeva ca să cinstim pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Gheorghe Hozevitul.

Acesta, din copilărie fiind aprins de dorul pentru viața singuratică și ascetică, la care s-a retras după ce i-a slujit pe bătrânii săi părinți până la moartea acestora, a părăsit patria sa natală, insula Cipru, venind la Locurile Sfinte. Aici l-a primit fratele său, Monahul Iraklidis, care l-a adus în această Mănăstire de obște Hozeva, vestită pentru asprimea ei și pentru monahii ei cuvioși.

Să-l ascultăm pe imnograful care spune: „Nici lungimea căii, nici nevoile locurilor nu au putut, Cuvioase, să slăbească fierbințeala călătoriei tale către Dumnezeu, că și acolo sosind și veselindu-te de locurile unde au călcat picioarele Dumnezeului nostru, nicicum nu te-ai lenevit a ajunge și către Sionul cel ceresc, prin sihăstrie și prin ostenelile tale”.

Într-adevăr, „fierbințeala călătoriei către Dumnezeu” a

Cuviosului Gheorghe o confirmă cuvintele lui David: „Dorit-am mântuirea Ta, Doamne, și legea Ta cugetarea mea este” (Psalmul 118, 174), precum și aspra sa nevoință în această Lavră. „Năvălirile vrăjmașului diavol nu au zdruncinat cetatea sufletului tău”, spune inmograful. Și aceasta pentru că fericitul Gheorghe avea drept pildă de urmat pe Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, potrivit îndemnului dumnezeiescului Pavel: „Fiți dar următori ai lui Dumnezeu, ca niște fii iubiți, și umblați întru iubire, precum și Hristos ne-a iubit pe noi și S-a dat pe Sine pentru noi prinos și jertfă lui Dumnezeu întru miros cu bună mireasmă” (Efeseni 5, 1-2).

Explicând aceste cuvinte ale lui Pavel, Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „Vezi că a pătimi pentru vrăjmași este miros cu bună mireasmă și jertfă bine primită. Iar dacă mori, vei fi jertfă. Aceasta înseamnă a-L urma pe Dumnezeu”.

Urmarea lui Dumnezeu, adică a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, nu este altceva decât schimbarea dreptei Celui Preaînalt Care „S-a făcut ca noi și spre mai bine ne-a schimbat”, după cum spune Sfântul Chiril al Alexandriei, adăugând: „și tot cel care se întoarce de la răutate și stăruie în virtute și propășește, să spună: «Acum am început să înțeleg. Aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt – a spori mereu spre mai bine prin lucrările bune credințe». Cel care propășește în virtute, nu are vreo clipă când nu se schimbă. Se spune și despre Cel Unul Născut că Se schimbă pentru că, prin pogorârea firii dumnezeiești, S-a schimbat luând chipul nostru, nu prin lepădarea firii dumnezeiești, ci prin asumare”.

Această schimbare după Hristos a săvârșit-o și Cuviosul Părintele nostru Gheorghe, „stăruind și propășind în virtute prin lucrările drepte credințe”. Trebuie menționat faptul că Sfântul Gheorghe, ca un alt Pavel, viețuia pe pământ ca un înger fără de trup, slăvindu-L neîncetat pe Dumnezeu în Treime și primind dumnezeiasca Lui strălucire.

Cuviosul Gheorghe, făcându-se vas al Harului luminător al Sfântului Duh și urmând Sfântului Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul care a propovăduit pocăința în pustia Iordanului, striga și binevestea, prin gura Psalmistului, măririle și adevărul mântuitor al lui Hristos, Cel Ce S-a botezat în Iordan, zicând: „Doamne, Tu ai cunoscut. Dreptatea Ta n-am ascuns-o în inima mea, adevărul Tău și mântuirea ta am spus. N-am ascuns mila Ta și adevărul Tău în adunare mare” (Psalmul 39, 12-14).

Martori nemincinoși ai acestui fapt s-au arătat mulțimea Monahilor care s-au nevoit în această Sfântă Mănăstire Hozeva, între care Sfântul Ioan care a fost Episcop al Cezareei Palestinei și Sfântul Ioan cel Nou din România ale cărui Moaște nestricate și înmiresmate aflate înaintea ochilor noștri vestesc Învierea Dumnezeului și Mântuitorului nostru, dar și învierea noastră în Hristos. „Căci, dacă am fost altoiți pe El, prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai învierii Lui” (Romani 6, 5), propovăduiește înțeleptul Pavel.

Noi, iubiții mei frați și cuvioși Monahi, care în această sfințită Lavră vă nevoiți, să-l rugăm pe înțeleptul Gheorghe, care stă înaintea lui Dumnezeu, să dăruiască celor care îl cinstesc luminarea Sfântului Duh, Care în chip de porumbel S-a arătat în Iordan, și împărtășirea celor dumnezeiești.

Împreună cu imnograful să zicem: „Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, Care cu negrăită înțelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi, credincioșii, cu un gând, întru laude Îl slăvim”.

Amin. La mulți ani cu pace și binecuvântați!”

După Apolisul Privegherii, restauratorul și reorganizatorul Mănăstirii, Părintele Egumen Arhimandritul Constantin, a oferit masa de sărbătoare.

Binecuvântându-i pe toți, Preafericirea sa a urcat drumul în vehiculul Mănăstirii, iar apoi, urcându-se în mașina sa, s-a întors la Ierusalim.

Din partea Secretariatului General

ANIVERSAREA ÎNTRONĂRII PREAFERICITULUI PATRIARH TEOFIL AL IERUSALIMULUI

În ziua de 9/22 noiembrie 2022, Patriarhia a sărbătorit a șaptesprezecea aniversare a întronării Preafericitului Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil în 2005.

Datorită acestui fapt, la ora 10.30 a avut loc o Doxologie la catoliconul Bisericii Sfântului Mormânt.

Doxologia a fost prezidată de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, avându-i drept împreună-slujitori pe Arhiereii, Ieromonahii și Diaconii Patriarhiei, la slujbă participând credincioși din Biserica Ierusalimului și pelerini, împreună cu Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras, și o sută cincizeci de membri ai fregatei Salamis a Marinei elene, care au venit de la Haifa, împreună cu Consulul Onorific al Greciei la Haifa, domnul Constantinos Zenovios, și cu membrul Ambasadei Greciei – Departamentul Naval din Tel Aviv, domnul Tsiros.

După Doxologie, toată lumea a mers în Sala de Recepție a Patriarhiei.

Apoi, Părintele Secretar-Şef, ÎPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, s-a adresat Preafericirii Sale cu următorul

discurs:

Înaltpreasfințitul Aristarh Arhiepiscop al Constantinei și Secretar General a adresat cel dintâi o cuvântare Preafericirii Sale:

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Cu bucurie deplină prăznuiește astăzi Biserica Sfântului Sion, împreună cu cinstita ei Obște Aghiotafită, prin Doxologia săvârșită în Sfânta Biserică a Învierii, cu participarea în număr mare a clerului și a poporului, un eveniment istoric, deosebit de important, fericit și plin de nădejde, care a avut loc în urmă cu șaptesprezece ani, în anul mântuirii 2005, adică alegerea Preafericirii voastre pe tronul Ierusalimului, tron patriarhal, mucenicesc și slăvit al Sfântului Iacov Fratele Domnului.

Acest eveniment, dincolo de însemnătatea lui pentru instituirea, coeziunea, statornicia și pacea rânduiei Bisericii, are o deosebită importanță și pentru că a venit să pună capăt unei perioade scurte, din fericire, dar întunecoasă și extrem de dăunătoare, din păcate, pentru viața Bisericii Ierusalimului. Biserica și Obștea s-au aflat pe neașteptate surprinse de încheierea unor înțelegeri necinstite, realizate fără știrea ei. Prin aceste înțelegeri, au fost ipotecate sau chiar vândute proprietăți ale Patriarhiei din Orașul Vechi al Ierusalimului, mai exact din zona aflată vizavi de Biserica Învierii, care are mai ales o valoare culturală și au încălcat regimul Orașului Vechi, valabil de veacuri și recunoscut din punct de vedere biblic și la nivel internațional. Obștea a protestat atunci la nivel bisericesc și a dezaprobat principala cauză a acestor înțelegeri. Considerându-se membru activ al trupului Bisericii și respectând autoritatea Patriarhiei Ecumenice, a apelat la aceasta, care, la rândul ei, a convocat Sinod panortodox – eveniment care a avut loc în condiții de criză pentru viața bisericească – și a deschis drumul pentru alegerea unui Păstor vrednic capabil a scoate

Biserica Ierusalimului și Obștea Aghiotafită din acest impas.

Prin alegeri desfășurate pe baza canoanelor bisericești și a Legii iordaniene a Patriarhiei din anul 1957, ați fost ales Preafericirea voastră, prin votul unanim al Sfântului Sinod și al credincioșilor, Întâi-stătător al străvechii Patriarhii a Ierusalimului și Egumen al cinstitei Obști Aghiotafite.

De atunci, de la început până astăzi, cea dintâi și principală grijă a Preafericirii voastre a fost anularea acestor înțelegeri prin armele dreptății de-a dreapta și de-a stânga, prin proceduri judecătorești, și, atunci când acestea nu au fost drepte, și prin mijloace politice legale, prin mobilizarea unor proteste ale Bisericii și statelor capabile să protejeze Comunitatea creștină din Țara Sfântă de provocările și presiunile unor elemente fanatice care unelteau cu privire la proprietățile ei, pentru ca aceasta să rămână fără cămin în leagănul ei.

Această problemă arzătoare, a ocrotirii Creștinilor din Țara Sfântă, Preafericirea voastră a pus-o în vedere Președintelui SUA Joe Beiden printr-o scrisoare pe care i-ați înmănat-o în luna iulie a acestui an atunci când acesta a fost primit în Biserica Nașterii din Betleem.

Totuși Preafericirea voastră nu v-ați lăsat copleșit de aceste probleme, ci v-ați dedicat în același timp și altor lucrări vrednice de pomenire, așa cum este, după renovarea Capelei Sfântului Mormânt în anul 2017, participarea activă a Patriarhiei noastre, pe baza studiului științific al Universității Sapiientia din Roma, cu colaborarea celor trei mari Comunități Creștine, la lucrarea istorică de refacere a pardoselii Bisericii Învierii, în cele șapte încăperi și în aripa de nord a rotondei, și consolidarea subsolului acestor spații prin săpături arheologice științifice.

O prioritate a Preafericirii voastre a fost și este consolidarea și împodobirea Bisericii noastre centrale a

Învierii pentru care ați valorificat interesul cunoscutului și bine credinciosului om de afaceri și administrator al Sfântului Munte, domnul Athanasios Martinos, care a vizitat de două ori în cursul unui an Patriarhia noastră și a fost înștiințat în vederea unei donații, și despre altă lucrare, de creare a unui Centru științific de cercetări teologice în Mănăstirea Sfintei Cruci. Pentru aceasta Patriarhia a furnizat deja din plin sume considerabile pentru materiale și pentru lucrarea de restaurare a numeroase tipărituri din biblioteca străvechii și istoricei Școli Teologice a Sfintei Cruci și din Arhiva Obștii, de către restauratorul specialist din Cipru, domnul Stavros Andreas.

De asemenea, interesul din totdeauna al Preafericirii voastre, cunoscut tuturor, pentru credincioșii Ortodocși arabi s-a arătat în practică și de curând prin alegerea, hirotonirea și numirea de clerici pregătiți pentru acoperirea locurilor din parohiile Patriarhiei din Iordania și Israel, prin trimiterea tinerilor la studii teologice în Grecia, prin sprijinul economic al Patriarhiei noastre pentru finalizarea și sfințirea măreței Biserici a Nașterii Născătoarei de Dumnezeu a Comunității Sahnin din regiunea Akkri și a Comunității Kufr Smea din aceeași regiune, prin inaugurarea așezământului din orașul Bet-Jalla, care oferă găzduire la prețuri scăzute pentru patru sute cincizeci de familii, prin refacerea Bisericii Sfântului Iacov Ruda Domnului în exterior, consolidându-se astfel dreptul nostru în Curtea Bisericii Învierii, prin cumpărarea de către d-l Martinos, la îndemnul Preafericirii voastre, a unui aparat modern de ecografie pentru Policlinica Sfântul Benedict, prin continuarea lucrării de restaurare exterioară și interioară a Mănăstirii Proorocului Ilie și a rezidirii Mănăstirii străvechi a Catismei aflată aproape de aceasta, lucrare tergiversată datorită faptului că Primăria Ierusalimului nu a oferit încă autorizație pentru aceasta. În același timp, Preafericirea Voastră s-a îngrijit și de credincioșii ruși, încredințând supravegherea lor pastorală Mitropolitului Nazaretului Chiriak

și Arhiepiscopului Madavei Aristobul. De asemenea Preafericirea Voastră ați condus Sfânta Liturghie în lăcașul din Ber-Şeva al Patriarhului Avraam și al Sfântului Sofronie Patriarhul Ierusalimului, loc în care se așteaptă ridicarea unei Biserici o dată cu primirea permisiunii din partea Primăriei.

Atenția Preafericirii Voastre nu a trecut cu vederea nici lipsa de personal cu care se confruntă dintotdeauna mult încercata Obște Aghiotafită și a încercat să o acopere prin aducerea de clerici din Sfântul Munte sau din Biserica Greciei și încredințându-i Arhimandritului Matei, Părinte Dragoman și Superior al Școlii Teologice, greua însărcinare de a alege tineri elevi din Școala de pe Muntele Sion, ca nădejde pentru viitor.

Pomenirea, după datorie, a acestor merite, Preafericite Părinte și Stăpâne, constituie numai câteva exemple din bogata activitate patriarhală a Preafericirii Voastre care ne dau prilejul nouă, Aghiotafiților, să ne lăudăm în Hristos în această zi festivă, și constituie temelie pentru încurajarea și întărirea, prin exemplul Vostru, a clerului și a credincioșilor spre cultivarea unei dispoziții optimiste și a înmulțirii faptelor bune în lupta pentru virtuțile personale și pentru drepturile Obștii și ale neamului nostru elino-ortodox asupra Sfintelor Lăcașuri din Țara Sfântă.

Cu această dispoziție sufletească optimistă, ridic paharul, Preafericite, în numele Sfântului Sinod și al întregii Obști, și vă urez mulți ani cu sănătate, bucurie, bunăstare și roade, cu putere de ocârmuire coborâtă de sus, spre slava lui Dumnezeu și lauda binecuvântatului nostru neam. Amin.

În continuare, Excelența sa, Consulul General al Greciei d-l Evangelos Vlioras, a rostit acest discurs:

Preafericirea Voastră,

Preasfințiile Voastre,

Cinstiți Părinți,

Doamnelor și Domnilor,

Este o deosebită cinste pentru cel ce vorbește să reprezinte și în acest an Patria noastră la sărbătoarea întronării Voastre, zi de praznic pentru Obștea Aghiotafită și Patriarhia Ierusalimului, care are loc în sediul istoric al Maicii Bisericii, cu un parcurs istoric de două mii de ani.

În condițiile grele și uneori conflictuale pe care le trăiește mult încercata Țară Sfântă și spațiul mai larg care o cuprinde, Patriarhia Ierusalimului, sub conducerea Voastră, constituie un factor de stabilitate, împăcare, moderație și un far de nădejde într-un viitor izbăvit de intoleranță și fanatism pentru această regiune.

Ziua de astăzi este un prilej, Preafericite, ca, aducându-ne aminte de activitatea și prezența voastră pe tronul Bisericii Sionului, să vă exprimăm respectul și prețuirea noastră pentru ampla Voastră lucrare pastorală și pentru însemnata lucrare națională de salvare și promovare a Sfintelor Lăcașuri de aici, de la Locurile Sfinte și de păstrare a drepturilor Patriarhiei, fără șovăire, în ciuda vremurilor, cu tărie și putere aghiotafitică, pentru tradițiile Tagmei monahilor „Râvnitori” și a Clerului Sfântului Mormânt.

Preafericirea Voastră,

Statul nostru grec vă înconjură cu prețuire și sincer respect, recunoscând deosebit de însemnata lucrare pe care o săvârșiți ca Întâi-stătător al membrilor Obștii Aghiotafite, și este mereu un sprijinitor sincer și stabil al strădaniei Voastre, exprimând, de altfel, sprijinul unanim, comun și multilateral al grecilor de pretutindeni, așa cum o arată și numărul mare de credincioși pelerini greci veniți la Locurile Sfinte după încercarea recente pandemii.

Pentru Grecia, păzirea drepturilor și a privilegiilor

străvechii Patriarhiei Elino-ortodoxe a Ierusalimului, precum și ale Regulamentului locurilor de închinare aflat în uz, constituie o datorie și o misiune etică și istorică căreia ne-am supus cu simț de răspundere, având în minte faptul că această sfântă instituție este un însemnat punct de referință pentru valorile morale și spirituale ale Credinței noastre, un simbol strâns legat de Țara Sfântă, ca izvor al vieții, nădejdi și dragostei.

În acest duh, Patria noastră, așa cum s-a putut vedea din vizitele recente ale conducătorilor noștri politici și de administrație și ale donatorilor, se îngrijește dezinteresat și neobosit de întărirea și consolidarea Patriarhiei noastre și a Sfintei Comunități a Sfântului Mormânt în înalta sa misiune pastorală și națională de a păzi îndelungata prezență a grecilor Ortodocși în Țara Sfântă, după cum mărturisește și inscripția din Capela Sfântului Mormânt, după restaurarea din 1810: „Lăcaș închinat lui Hristos de elinii Ortodocși”.

Din partea Statului Grec și a colegilor care slujesc la Consulatul General al Greciei de la Ierusalim, urăm din inimă sănătate, lungime de zile, întărire de la Domnul în înalta lucrarea duhovnicească și consolatoare pentru Patriarhia noastră, Obștea Aghiotafită, slujitorii și paznicii Sfintelor Lăcașuri din Țara Sfântă și pentru credincioșii Voștri greco-ortodocși.

De asemenea, s-au adresat Preafericirii Sale reprezentanți ai Bisericilor Ortodoxe ale Moscovei și României și ai credincioșilor din regiunea noastră, reprezentanți ai Școlilor Patriarhiei și reprezentantul Consiliului Mondial al Bisericilor Secretarul, părintele Ioan Saucă, reprezentantul Echipei de cercetași și alții.

Acestora Preafericirea Sa le-a mulțumit prin acest discurs în limba greacă:

„Domnul Dumnezeu este binecuvântat, binecuvântat este

Dumnezeu zi de zi; să sporească între noi Dumnezeul mântuirii noastre" (Psalmul 67, 20), cântă Psalmistul.

Excelența voastră, d-le Consul General al Greciei Evangelos Vlioras,

Sfințiți Părinți și Frați,

Credincioși Creștini și Pelerini,

Cetatea dumnezeiască și omenească a Dumnezeului celui viu, adică Sfânta Biserică a Ierusalimului, prăznuiește astăzi a șaptesprezecea sărbătoare a Întronării smereniei noastre pe Tronul apostolic al Sfântului și Dreptului Iacov Ruda Domnului și primul Ierarh al Ierusalimului.

Această sărbătoare a întronării nu se referă la nevrednicia noastră, ci la „cortul făcut de Dumnezeu”, potrivit Sfântului Grigorie de Nissa, adică Sfânta Biserică luptătoare din lume, care este trupul Fiului și Cuvântului lui Dumnezeu Tatăl întrupat, al Domnului nostru Iisus Hristos. „Dumnezeul Domnului nostru Iisus Hristos, Tatăl slavei (...) L-a dat pe El cap Bisericii care este trupul Lui, plinirea Celui Ce plinește toate întru toți” (Efeseni 1, 17, 23), potrivit dumnezeiescului Pavel.

De aceea, recunoscători fiind, am coborât împreună cu cinstiții membri ai slăvitei noastre Obști Aghiotafite care ne însoțesc, în Sfânta Biserică a Învierii unde am înălțat doxologie de mulțumire lui Dumnezeu în Treime „Care a dat pe Domnul nostru Iisus Hristos pentru păcatele noastre ca să ne scoată pe noi din acest veac rău de acum, după voia lui Dumnezeu și a Tatălui nostru” (Galateni 1, 4).

Ascultând glasul evanghelic al lui Luca de Dumnezeu grăitorul: „Luați aminte de voi înșivă de toată turma întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi ca să păstoriți Biserica lui Dumnezeu pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Fapte 20, 28), nu a încetat grija noastră pentru mult încercata

noastră turmă, care se află sub a noastră ocârmuire bisericească și răspundere duhovnicească. „Îndreptați calea Domnului, spune Isaia Proorocul” (Ioan 1, 23).

Nicidecum nu am îpuținat strădania de a ține atât tradițiile noastre patristice și apostolice, cât și slujirea liturgică neîntreruptă a Sfintelor Lăcașuri, adică a mărturiilor nemincinoase ale credinței noastre, „că a ales Domnul Sionul și l-a ales ca locuință Lui” (Psalmul 131, 13), dar și a privilegiilor imprescriptibile și a drepturilor de supremație ale neamului bine-credincios și împărătesc al Creștinilor Elini Ortodocși.

Cugetând la îndemnul dumnezeiescului Pavel: „Frații mei iubiți, fiți tari, neclintiți, sporind totdeauna în lucrul Domnului” (1 Corinteni 15, 58) urmăm drumul dreptății, colaborarea demnă de admirat cu celelalte comunități Creștine, cerând mereu în toate direcțiile, la nivel local și internațional, respectarea regimului actual multireligios și multietnic, atât în privința Sfintelor Lăcașuri, cât și a diplomaticului corpus separatum al Sfintei Cetăți a Ierusalimului.

Mărturisim, împreună cu Sfântul Pavel, „că lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în văzduhuri” (Efeseni 6, 12). Spunem aceasta pentru că pământul Ierusalimului, adăpat cu sângele izbăvitor al celui Drept, al Mântuitorului nostru Iisus Hristos cel răstignit și înviat, constituie refugiu de mângâiere și nădejde pentru toți oamenii, după cum propovăduiește înțeleptul Pavel: „este cu neputință ca Dumnezeu să fi mințit. Să avem îndemn puternic ca să ținem nădejdea pusă înainte” (Evrei 6, 18), adică pe Hristos.

Smerenia noastră, împreună cu cinstita Obște Aghiotafită, „cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul

credinței" (Evrei 12, 2) și rămânând neclintiți în misiunea încredințată nouă de către dumnezeiasca Pronie, nu facem nimic altceva decât să transmitem buna-vestire mântuitoare a iubirii, păcii, dreptății și a iubirii de oameni nemărginite ale Celui Care „S-a deșertat pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte de cruce" (Filipeni 2, 6-8).

Această aniversare a șaptesprezece ani de la întronarea smereniei noastre ne cheamă nu la „trufia care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu" (2 Corinteni 10, 5), ci la „cunoașterea tainei lui Dumnezeu-Tatăl și a lui Hristos, întru Care sunt ascunse toate vistieriile înțelepciunii și ale cunoștinței" (Coloseni 2, 3), potrivit înțeleptului Pavel. Spunem aceasta pentru că tronul harului lui Hristos este Biserica „celor întâi-născuți care sunt scriși în ceruri" (Evrei 12, 23). „Ca Dumnezeu, Hristos are tronul veșnic, iar ca Om și Arhiereu și Apostol al mărturisirii noastre, ascultă: «Șezi de-a dreapta Mea»", spune Teodorit al Cirului. Iar potrivit lui Clement al Alexandriei, „cel care se cunoaște pe sine este tron al Domnului", adică tron al harului și al milei, potrivit cuvântului lui Pavel: „să ne apropiem deci cu încredere de tronul harului, ca să luăm milă și să aflăm har, spre ajutor la timp potrivit" (Evrei 4, 16).

Sfântul Ipolit, comentând paragraful de la Isaia: „Iată Domnul șade pe nor ușor și va veni" (Isaia 19, 1), spune: „Domnul este Cuvântul, iar nor ușor este lăcașul prea sfânt în care șezând ca pe un tron Domnul nostru Iisus Hristos a intrat în viața [omenească] ca să surpe înșelăciunea". Cu alte cuvinte, aniversarea noastră de astăzi se referă la înnoirea tronului lui Hristos în inimile noastre, mai ales în aceste vremuri ale „noii ordini" despre care a vorbit mai înainte dumnezeiescul Pavel: „Vor veni vremuri grele" (2 Timotei 3, 1). „Va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă (...) și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme" (2 Timotei 4, 2-3). „Pentru că taina fărădelegii se și lucrează" (2 Tesaloniceni 2, 7).

Noi, cunoscând neputința noastră, pentru că „Dumnezeu Și-a ales pe cele slabe ale lumii ca să le rușineze pe cele tari” (1 Corinteni 1, 27), nu încetăm lucrarea slujirii noastre de Patriarh, Egumen și Păstor pe Tronul apostolic și mucenicesc al Sfântului și Dreptului Iacov Fratele Domnului, dar nici nu ne temem pentru că avem împreună slujitori, precum Simon Cirineul, pe cinstiții și iubiții în Hristos frați ai noștri Aghiotafiți, arhierei, preoți, ieromonahi, diaconi și monahi care se disting prin spiritul de jertfă Aghiotafitic și cugetul eclesiastic, prin unitate și dragoste, potrivit îndemnului Sfântului Sfințit Mucenic Ignatie al Antiohiei: „Toți într-un cuget să ne iubim și nimeni să nu-l privească pe aproapele său după trup, ci în Hristos Iisus. Să nu fie nimic între voi care să vă poată despărți, ci fiți uniți cu episcopul, supunându-vă lui Dumnezeu, prin el, în Hristos”.

Cu adevărat nu ascundem îngrijorarea noastră cu privire la neorânduiala și dezbinarea ce se mențin în trupul Bisericii Ortodoxe cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească. De aceea și tronul arhieresc și patriarhal al acestei cetăți sfințite de sângele izbăvitor al Împăratului Hristos, nu va tăcea, ci va lucra cu rugăciune pentru păstrarea unității Duhului întru legătura păcii (Cf. Efeseni 4, 3).

Să-L rugăm pe Dumnezeul răbdării și al mângâierii, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, ca Duhul Său cel Sfânt, Duhul adevărului, să ne călăuzească la tot adevărul (Cf. Ioan 16, 13), pentru rugăciunile preabinecuvântatei Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria și ale celui între Sfinți Părintele nostru Nectarie al Pentapolei.

Harul Sfântului Mormânt de Viață primitor al Mântuitorului nostru Iisus Hristos să ne întărească pe toți în mărturisirea apostolească a dragostei, păcii și dreptății în lume și în regiunea noastră.

În final, cerem pentru toți cei care s-au rugat împreună cu noi și au cinstit, prin prezența lor, această aniversare a

întronării noastre, putere de sus, lucrarea de lumină dătătoare a Sfântului Mormânt, răbdare și toată binecuvântarea de la Dumnezeu. Adresăm calde mulțumiri Înaltpreasfințitul Aristarh, Arhiepiscop al Constantinei și Secretar General, care a vorbit în numele cinstiților membri ai Sfântului Sinod și ai Obștii noastre Aghiotafite și tuturor celor care ne-au adresat cuvântări: Excelența sa, Consulul General al Greciei, domnul Evangelos Vlioras, Preacuviosul Arhimandrit Alexandru, reprezentant al Sfintei Biserici surori a Rusiei, care ne-a transmis urările Preafericitului Patriarh al Moscovei Chiril, Preacuviosul Arhimandrit Teofil, reprezentant al Sfintei Biserici surori a României, care ne-a transmis urările Preafericitului Patriarh al României Daniil, Înaltpreasfințitul Mitropolit al Nazaretului Chiriak, care a vorbit în numele credincioșilor noștri din Nazaret, Preasfințitul Arhiepiscop al Ioppei Damaschin, care a vorbit în numele credincioșilor noștri din Ioppe, Preacucernicul Părinte Haralambie Badur, care a vorbit în numele Bisericii Sfântului Iacov, Înaltpreasfințitul Arhiepiscop al Madavei Aristobul, care a vorbit în numele Comunității ruse din Ber Șeva, Arhimandritul Filotei care a vorbit în numele Comunității din Akkri, Preacucernicul Părinte Iconom Sava care a vorbit în numele Comunității din Satul Păstorilor, Părintele Ioan Saucă, secretar interimar, care a vorbit în numele Consiliului Mondial al Bisericilor, domnul Ode Kauas, care a vorbit în numele Școlilor arabe ale Patriarhiei și doamna Panaghiota Kafetzi, care a vorbit în numele Școlii Sfântului Dimitrie, precum și toți cei care au participat la această aniversare a Întronării din acest an.

În sănătatea voastră a tuturor!"

La amiază s-a oferit masa.

Din partea Secretariatului General

RECOLTAREA MĂSLINELOR LA SFÂNTA MĂNĂSTIRE A MARTEI ȘI MARIEI DIN BETANIA

Site-ul Patriarhiei Ierusalimului transmite mulțumirile Frăției Aghiotafite către Consulatul General al Greciei din Ierusalim pentru ajutorul acordat în sarcina grea de a recolta măslinile din Sfânta Mănăstire a Martei și Mariei, surorile lui Lazăr, din Betania și prezintă următoarea declarație a Consulului General al Greciei, domnul Evangelos Vlioras:

„Consulatul General al Greciei a participat și în acest an, în mod voluntar, la tradiția veche de secole de a culege măslinile la Sfânta Mănăstire Marta și Maria a Patriarhiei noastre din Betania, unde se află primul mormânt al lui Lazăr.

Mulțumim Preafericitului Părinte și Patriarh al Ierusalimului Teofil pentru binecuvântarea Sa, Preacucernicului Arhimandrit Epifanie, Maicii Starețe Eupraxia și monahiilor care au slujit în acest pelerinaj, pentru ospitalitatea lor incomparabilă și pentru ocazia pe care ne-au oferit-o de a le sprijini lucrarea.

Mulțumiri se adresează, de asemenea, șefului Reprezentanței Argentinei la Ramallah și familiei sale, personalului din

Guvernul nostru și membrilor familiilor lor, precum și grecilor care locuiesc aici sau slujesc în Organizații Internaționale, care au participat voluntar la acest eveniment.

Din partea Secretariatului-General

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI IOAN CEL NOU HOZEVITUL

Marți, 28 iulie / 10 august 2022 s-a prăznuit pomenirea Sfântului Ioan cel Nou Hozevitul din România, în Mănăstirea Sfinților Gheorghe și Ioan Hozeviții.

Cuviosul Ioan a fost introdus în Sinaxarul Bisericii Ierusalimului prin hotărâre sinodală și printr-o slujbă specială de canonizare care a avut loc în Sfânta Mănăstire Hozeva pe 18 / 31 ianuarie 2016, fiind stabilită data de 28 iulie ca zi de prăznuire a lui.

În acest an, pomenirea Cuviosului Ioan s-a prăznuit prin privegherea de toată noaptea condusă de Preafericirea Sa Părintele Teofil Patriarhul Ierusalimului, împreună cu care au slujit Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Aristarh al Constantinei, Arhimandritul Nectarie Gheron al Kamarasei, Arhimandriții Ioan și Avraam din partea Patriarhiei României, Ieromonahul Hrisogon de la Mănăstirea Hozeva și Arhidiaconul Marcu. A cântat obștea Mănăstirii.

La Chinonicul Sfintei Liturghii Preafericirea Sa a rostit această cuvântare:

„Lumină a răsărit dreptului și celor drepti cu inima veselie”
(Psalmul 96, 11), cântă Psalmistul.

Cinstiți Părinți și frați,

Credincioși pelerini,

Sfânta pomenire cea plină de har a Cuviosului Părintelui nostru Ioan cel Nou Hozevitul ne-a adunat pe toți în această Sfântă Mănăstire pentru ca euharistic să slăvim pe Cel Care l-a slăvit pe Cuviosul Său, potrivit spuselor înțeleptului Pavel: „pe care i-ai îndreptat, pe aceștia i-ai și mărit” (Romani 8, 30).

Părintele nostru Ioan, mișcat de sfânta dorire pentru viața de pustie, a plecat din patria lui, România și s-a așezat în pustiul Iudeii unde se află peșterile Mănăstirii Sfântului Gheorghe Hozevitul. Spune Cuviosul Ioan: „Eu n-am dorit dregătorie, / La bogăție n-am râvnit, / Dar dorul vieții de pustie / L-aveam aprins neconținut”.

Această flacără nestinsă a doririi lui arde și în cuvintele lui David: „Sfârșitu-s-au ochii mei după mântuirea Ta și după cuvântul dreptății Tale. Fă cu robul Tău după mila Ta și îndreptările Tale mă învață” (Psalmul 118, 123-124). Cu alte cuvinte, Cuviosul Ioan s-a retras în pustie căutând mântuirea lui, atât prin nevoință aspră, cât și prin cugetarea la legea lui Dumnezeu, adică la Sfintele Scripturi, gândind la dumnezeiescul Pavel care zice: „Ba mai mult: eu pe toate le socotesc că sunt pagubă față de înălțimea cunoașterii lui Hristos Iisus, Domnul meu, pentru care m-am lipsit de toate și le privesc drept gunoaie, ca pe Hristos să dobândesc (...) ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și să fiu primit părtaș la patimile Lui, făcându-mă asemenea cu El în moartea Lui, ca doar să pot ajunge la învierea cea din morți” (Filipeni 3, 8-11).

Cuviosul Ioan și-a văzut împlinită dorința fierbinte de a-L dobândi pe Hristos, dar și a cunoaște puterea Învierii Lui.

Acest fapt îl dovedesc și cinstitele sale Moaște nestricate aflate înaintea ochilor noștri, precum și mireasma tămăduitoare ce izvorăște din ele. În plus, acest fapt, adică nestricăciunea și sfințenia Moaștelor Cuviosului Părintelui nostru Ioan constituie un răspuns la rugăciunea Psalmistului: „Arată-ne nouă, Doamne, mila Ta și mântuirea Ta dă-ne-o nouă” (Psalmul 84, 8).

Alesul rob al lui Dumnezeu Ioan, prin nevoința sa din pustie, dar și prin cuvântul scris, s-a arătat precum Sfinții Apostoli: lucrător sincer și desăvârșit al Evangheliei lui Hristos. Spunem aceasta pentru că Dumnezeu Părintele nostru, prin intermediu nostru, al oamenilor, și anume, al Cuviosului Ioan, dezvăluie mireasma puterii cunoașterii Lui în orice loc, după cum propovăduiește dumnezeiescul Pavel: „Mulțumire fie adusă deci lui Dumnezeu, Celui Ce ne face pururea biruitori în Hristos și descoperă prin noi, în tot locul, mireasma cunoștinței Sale” (2 Corinteni 2, 14).

Cu adevărat, iubiții mei frați, acest loc sfânt, Hozeva, care a arătat o mulțime de Sfinți și Cuvioși și purtători de Duh Părinți, este un loc unde Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu și Fiul pururea Fecioarei Maria și preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, dezvăluie „mireasma cunoștinței Sale” (2 Corinteni 2, 14).

De aceea, și noi cei care cinstim pomenirea Cuviosului Lui, strigăm împreună cu dumnezeiescul Pavel: „O, adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu! Cât sunt de necercetate judecățile Lui și cât de nepătrunse căile Lui!” (Romani 11, 33).

Îl rugăm pe Dumnezeu, Care lucrează toate în toți” (Cf. 1 Corinteni 12, 6) ca Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, pentru rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și ale Cuviosului Părintelui nostru Ioan Hozevitul cel prăznuit astăzi, să îndrepteze inimile noastre spre dragostea lui Dumnezeu, ascultarea de Hristos (Cf. 2

Tesaloniceni 3, 5) și împărtășirea de slava Sa. Amin. La mulți ani!

În întâmpinarea Preafericirii Sale, Egumenul și restauratorul Mănăstirii, Arhimandritul Constantin, a rostit această cuvântare:

Prăznuim iar pomenirea Sfântului Ioan cel Nou Hozevitul ale cărui Moaște nestricate se păstrează în Sfânta Mănăstire Hozeva, refugiu și mângâiere pentru noi toți.

Grele cu adevărat vremurile de acum și neîndoielnică nevoia de sprijin și pildă duhovnicească. O astfel de pildă este și Sfântul Ioan cel Nou Hozevitul care de-a lungul întregii sale vieți a fost caracterizat de virtutea de bază a monahilor: smerenia care înalță!

Și, mulțime de virtuți având, nicidecum nu s-a mândrit, potrivit cuvântului Sfântului Ioan Gură de Aur: „Aceasta este smerenia: când cineva are pricini pentru a se înălța, dar se coboară pe sine, se smerește și se umilește” (Sf. Ioan Gură de Aur, Omilii la Facere, BEPES, p. 167, 29 vol. 92).

Urmând cuvântului: „Să nu socotim pe nimeni mai prejos decât noi, ci pe toți oamenii mai presus” (Sf. Ioan Gură de Aur, Omilii la Facere, BEPES, p. 167, 24 vol. 92) Sfântul Ioan a aflat Mărgăritarul prețios, pe Domnul Iisus Hristos.

Aceste însușiri ale Sfântului le vedește și scrisoarea pe care a adresat-o unui Monah aghiorit în anul 1957. Printre altele scria:

„Am primit scrisoarea frăției tale, dar starea mea nu mi-a îngăduit să-ți răspund. (...) Acum te rog să mă ierți pentru că, împreună cu boala mea, a lucrat mult și nepăsarea. (...). Mă mir totuși de un lucru: Din înălțimea munților duhovnicești ai coborât atât de jos, până la sărăcia mea, ca să găsești folos. Sărac și sărman sunt eu, frate. Fără rod am petrecut toată viața. (...) Totuși, pentru osteneala ta și pentru dorirea pe

care o ai, o să îți scriu cele pe care le spun mereu și către mine însumi. Vinde mai întâi tot ce ai, jertfește tot de poți și șterge tot ce ai găsit, afară de sfânta noastră Credință, și cumpără ogorul care are înăuntrul lui comoara. Ogorul, fratele meu, este inima de prunc, nerăutatea și simplitatea Domnului. Îngrădește-l bine și apoi sapă acolo neconținut cu sabia Duhului. Dacă pământul e tare, să-l uzi mereu cu apa lacrimilor și a sudorilor, până ce se înmoaie, și atunci se va arăta comoara: Rugăciunea inimii. Ai grijă să nu o scoți afară, deoarece va dispărea numaidecât. Doar mintea să se desfete, să strălucească, să se înalțe tainic acolo unde vrea sufletul tău. (...) Iartă-mă, frate, și ajută-mă cu sfânta ta rugăciune, pentru că sunt foarte neputincios sufletește și trupește”.

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Rugați-vă ca, pentru rugăciunile Preabinecuvântatei Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu Hozevitisa și ale Cuviosului Părintelui nostru Ioan Hozevitul cel prăznuit astăzi, să trăim și noi smerenia care înalță și să ne învrednicim de desfătarea Raiului, pentru rugăciunile Sfinților și ale Preafericirii Voastre. Amin.

Părintele Constantin a oferit site-ului Patriarhiei și această biografie a Sfântului care întregeste textul canonizării lui, care a avut loc pe 18 / 31 ianuarie 2016, textul fiind postat acolo pentru cei interesați să îl citească:

Biografia Sfântului Ioan cel Nou Hozevitul

„Sfântul Ioan Iacob (după numele de botez Ilie) s-a născut în satul Hodoriștea, județul Botoșani din România, în anul 1913. Părinții săi se numeau Maxim și Ecaterina. Deoarece a rămas orfan de ambii părinți, l-a crescut, până la vârsta de 11 ani, evlavioasa sa bunică, Maria, care a picurat în sufletul copilului învățăturile dumnezeiești. După adormirea ei, a fost luat sub ocrotire de un unchi și a trăit o copilărie

anevoioasă, cu disprețuire și lipsuri, având însă nădejdea cu statornicie îndreptată către Domnul Iisus Hristos pe Care chiar L-a văzut cu ochii săi în ziua Paștilor din anul 1927, când plângea nemângâiat la mormântul părinților lui. Domnul, cu glas dulce, i-a zis: „Nu plânge azi, copile / Și nu fii supărat. / Sunt și aici cu tine. / Hristos a înviat!”

Iubitor de învățătură și isteț, după șapte ani de școală, în condiții foarte grele, cu lipsuri de necrezut, în anul 1932 a absolvit liceul cu notă maximă. Avea de ales: a continua studiile la Facultatea de Teologie sau a se retrage la Mănăstire. Dorința sfântă pentru Monahism a biruit, în urma unui îndemn dumnezeiesc. Harul lui Dumnezeu a călăuzit pașii lui în anul 1933 la Mănăstirea Neamț unde a fost tuns în monahism în anul 1936 cu numele Ioan.

Dorința arzătoare de a se închina la Sfântul Mormânt cel de Viață primitor l-a dus în același ani la Ierusalim unde, cu binecuvântarea Preafericitului Patriarh Damian al Ierusalimului, s-a închinoviat în Lavra Sfântului Sava unde a stat vreme de zece ani. Pildă de ascultare fiind, s-a nevoit cu râvnă și apoi, cu binecuvântare, s-a nevoit vreme de șapte ani (1947-1952) în Schitul românesc al Cinstiului Înaintemergător de la Iordan, îndurând condiții deosebit de grele.

Mai înainte de a merge la Iordan, a fost hirotonit diacon și preot, conform certificatului de hirotonie păstrat în arhiva Sfintei Mănăstiri Hozeva. Hirotonia sa a fost propusă de Arhimandritul Victorin, superiorul reprezentanței românești la Ierusalim, care l-a recomandat Patriarhului României Nicodim. Acesta, la rândul lui, a înaintat cererea Patriarhului Ierusalimului Timotei I, care a acceptat. A fost hirotonit diacon pe 21 aprilie 1947 la Sfântul Mormânt al Domnului de la Ierusalim de către Arhiepiscopul Neapolei Pantelimon și apoi a fost hirotonit preot pe 28 aprilie 1947 de către Arhiepiscopul Filadelfiei Epifanie.

Părăsind Schitul românesc de la Iordan în anul 1952, ca o pasăre iubitoare de pustie s-a stabilit împreună cu ucenicul lui, părintele Ioanichie (de asemenea român) în Lavra Hozeva vreme de un an și șase luni. Apoi, căutând deplina însingurare pentru nevoințe duhovnicești și mai înalte, s-a așezat în Schitul Sfintei Ana care aparține Mănăstirii Hozeva. Numai Dumnezeu știe de ce trăiri s-a învrednicit Sfântul acolo singur, numai cu Dumnezeu.

În fiecare duminică venea în obște ca să participe la Sfânta Liturghie și să ia câteva alimente necesare, pe care dragostea părinților hozeviți i le ofereau. Sfântul ascundea cu mare grijă nevoințele sale pustnicești, alegând modul de viață al Părinților din vechime, adică viețuirea tăinuită.

Fiind un foarte bun cunoscător al limbii grecești și hrănindu-se cu texte patristice, a tradus numeroase scrieri de Dumnezeu insuflate în limba română (care prima oară au fost publicate în 1968), precum și Prohodul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Având darul de a scrie poezii, ne-a lăsat o bogată operă poetică cu înțelesuri deosebit de înalte dintre care cele mai multe au fost traduse și în greacă.

Pe 5 august 1960 a adormit la vârsta de numai 47 de ani, datorită sănătății sale zdruncinate. Adormirea sa, pe care mai dinainte a prevestit-o, a fost cuvioasă. Aceasta s-a petrecut la numai câteva minute după ce a primit Sfânta Împărtășanie, așa cum a descris un martor care a fost prezent, părintele Vasile Vakras. În octombrie 1979, în urma unor semne minunate, trupul său a fost găsit nestricat de către Egumenul Mănăstirii Arhimandritul Amfilohie.

Pe 28 iulie 1980, cu cinstita binecuvântare a Patriarhului Ierusalimului Benedict, Moaștele sale nestricate au fost mutate de la Schit în Mănăstirea Hozeva unde se păstrează astăzi în Biserica principală a Mănăstirii, ca o comoară de mare preț și izvor de nenumărate minuni, slavă și bogăție a Părinților hozeviți, a aghiotafiților în general, dar și a

întregii Bisericii luptătoare!

Duminică, 18 / 31 ianuarie 2016 a avut loc canonizarea sa, săvârșindu-se Sfânta Liturghie condusă de Preafericirea Sa Părintele Teofil Patriarhul Ierusalimului.

Pomenirea sa se prăznuiește pe 28 iulie / 10 august, ziua mutării cinstitelor sale Moaște”.

Sfânta Liturghie a fost urmată de masa mănăstirească.

Din partea Secretariatului General

SĂRBĂTOAREA SFINTEI MIRONOSIȚE MARIA MAGDALENA ȘI A SFINTEI MARCELA DIN CHIOPOLIS LA PATRIARHIE

În ziua de joi, 22 iulie/4 august 2022, în Patriarhie a fost sărbătorită pomenirea Sfintei Maria Magdalena. Această sărbătoare a fost prăznuită în mod solemn la Sfânta Mănăstire Sfânta Maria Magdalena a Misiunii Ruse (MISSIA) a Diasporei Ruse ROCOR din Ghetsimani.

Cu acest prilej, Patriarhia a fost reprezentată de IPS Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului, Teofil, însoțit de IPS Arhiepiscop Aristarh al Constantinei și de Arhidiaconul Marcu, cel care a ținut un discurs în limba engleză:

„Dragă Părinte Arhimandrit Roman,

Dragă maică stareță Elizabeta,

Înaltpreasfințiile voastre,

Preasfințiile voastre,

Iubiți membri ai acestei comunități,

Surori și Frați în Hristos,

Vă salutăm în această fericită sărbătoare a Sfintei Maria Magdalena, ocrotitoarea voastră, și ne amintim cuvintele din Evanghelia Sfântului Ioan, unde citim

“Și a venit Maria Magdalena vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul și acestea i-a zis ei”.

Astfel, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Sfânta Mironosiță Maria Magdalena, fiind cea dintâi care L-a văzut pe Hristos cel înviat, a devenit evanghelistă a patimilor și a cucerniciei Domnului nostru și de aceea este sărbătorită ca întocmai cu apostolii.

Sfânta Maria Magdalena a ascultat de poruncile Domnului nostru și astfel i s-a dat ca, împreună cu Maica Domnului, să fie primul martor al învierii. Sfintei Maria Magdalena i s-a acordat privilegiul de a-L vedea pe Domnul înviat cu ochii ei fizici; noi, la rândul nostru, avem trăirea Domnului înviat cu ochii inimii și îi urmăm exemplul. Noi, cărora ne-a fost încredințată Diaconia Locurilor Sfinte, în special acest loc dedicat Sfintei Maria Magdalena și deci este locul unde o cinstim, suntem chemați să fim martori ai Luminii învierii în felul nostru. Așadar, cântăm împreună cu imnograful:

Cu altele stând lângă Crucea Mântuitorului, lăcrimând și suferind cu Maica Domnului,

Slăvita Maria Magdalena a adus laude, zicând:

Ce este această străină minune?

El alege să sufere, Cel Care ține toată făptura.

Sărbătoarea Sfintei Maria Magdalena ne-a reunit astăzi ca semn al unității și al comuniunii noastre în Hristos. Această unitate este prețioasă, iar noi, cei care suntem chemați să fim slujitorii și păzitorii Sfintelor Locuri, avem o responsabilitate specială de a păstra și aprofunda unitatea Bisericii Ortodoxe. Așa cum Sfânta Maria Magdalena a adus vestea învierii ucenicilor și astfel i-a întărit în unitate, tot așa și noi, cărora li s-a dat atât de mult, trebuie să fim cei care mărturisesc învierea și zidesc unitatea Bisericii în dragoste.

Cel Care ține toată făptura ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2, 9) și ne rugăm Atotputernicului Dumnezeu, dragă Părinte Roman și dragă Maică Elisabeta, pentru binecuvântarea lui Dumnezeu asupra acestui loc și acestei comunități, ca să fiți sălaș al *mărturie* credinței noastre ortodoxe și un far de căldură într-o lume care suferă și este în deznădejde.

Vă mulțumesc.”

Această sărbătoare a fost sărbătorită în Preasfânta Biserică a Învierii, noaptea, ca o mică Parresia internă a Frăției Bisericii Învierii, cu procesiunea cu mâna stângă a Sfintei Mironosițe Maria Magdalena.

Tot în această zi a fost prăznuită și sărbătoarea Sfintei Mucenițe Marcela din Chiopolis, fiind săvârșită Sfânta Liturghie în Sfântul ei Paraclis, aflat în Sfânta Mănăstire Sfântul Spiridon din Orașul Vechi al Ierusalimului, de către Părintele teletarh, Arhimandritul Bartolomeu, prin purtarea de grijă a Arhimandritului Serghie.

Din partea Secretariatului General

STUDENȚII ȘCOLII PATRIARHALE DE PE SION ÎL VIZITEAZĂ PE PREAFERICITUL PATRIARH AL IERUSALIMULUI TEOFIL

Sâmbătă, 11 iunie 2022, absolvenții Școlii Patriarhale de pe Sion l-au vizitat pe Preafericitul Patriarh al Ierusalimului la biroul său, cu ocazia încheierii anului școlar.

Cu ocazia acestei vizite, fratele începător absolvent Simeon Lianoudakis s-a adresat Preafericirii Sale în numele elevilor, după cum urmează:

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Cuvioase Părinte Director General al Școlii,

La sfârșitul anului școlar și al ciclului nostru studentesc, cu profundă emoție, dorim să vă exprimăm din suflet mulțumirile noastre pentru ceea ce ne-ați oferit.

Încă de la sosirea noastră în Țara Sfântă, Patriarhia și Frăția ne-au primit cu afecțiune și dragoste părintească. Ne-au modelat caracterul și ne-au îmbogățit cu bunuri spirituale și multe experiențe de neuitat care ne vor însoți pentru tot restul vieții noastre.

În primul rând, am dori să vă mulțumim, Preafericirea Voastră, pentru interesul pe care l-ați manifestat, precum și pentru dragostea pe care ați exprimat-o față de noi în multe feluri. În plus, am dori să mulțumim Preafericitului Arhiepiscop Isidor al Hierapolei, Președintele Consiliului Școlar, care s-a asigurat că nu ne lipsește nimic. În continuare, dorim să-i

mulțumim Directorului General, Părintele Matei, pentru timpul pe care l-a dedicat, efortul și sacrificiile pe care le-a făcut pentru a fi mereu alături de noi și pentru a ne sprijini. Împreună cu el, responsabililor care au contribuit la activitatea internatului și a școlii pentru educația noastră. Bineînțeles, mulțumim profesorilor care și ei, la rândul lor, ne-au ajutat să ne extindem cunoștințele și orizonturile.

În cele din urmă, am dori să Vă mulțumim încă o dată pentru oportunitatea pe care ne-ați oferit-o de a trăi în Țara Sfântă, unde Domnul nostru Iisus Hristos a învățat și a trăit. De asemenea, pentru noi au fost foarte importante vizitele la Sfintele locuri de pelerinaj din Țara Sfântă și Constantinopol.

Vă sărutăm dreapta sfântă”.

Preafericirea Sa i-a binecuvântat, le-a urat succes la rezultatele examenelor și întoarcere în siguranță la Ierusalim după vacanța de vară, cu binecuvântarea lui Hristos Cel Înviat și a Sfântului Mormânt, precum și succes în orice activitate pe care vor alege să o desfășoare în viitor.

Din partea Secretariatului General

SĂRBĂTOAREA ARĂTĂRII SEMNULUI SFINTEI CRUCI PE CER LA PATRIARHIE

Vineri, 7/20 mai 2022, Patriarhia a prăznuit sărbătoarea arătării semnului Preasfintei Cruci pe cer.

La această sărbătoare, Biserica, și mai ales Biserica Ierusalimului, prăznuiește evenimentul care a avut loc în anul 351 d.Hr. în ceasul al treilea, adică la ora nouă dimineața, când a apărut o Cruce mai strălucitoare decât razele soarelui, care a fost vizibilă de la Golgota până la Muntele Măslinilor. Crucea a fost văzută de mulți locuitori ai Ierusalimului care, cu uimire, l-au slăvit pe Dumnezeu, potrivit descrierii scrise de Chiril, arhiepiscopul Ierusalimului, împăratului Constanțiu, fiul Sfântului Constantin cel Mare.

Pentru acest eveniment, Sfânta Liturghie a fost oficiată pe Golgota cea Înfricoșătoare de către Înaltpreasfințitul Mitropolit Isihie al Kapitoliei, avându-i drept împreună-slujitori pe ieromonahii și preoții aghiotafiți, preoți din alte Biserici Ortodoxe și diaconi, răspunsurile la strană fiind date de ierodiaconul Simeon și domnul Gotsopoulos. La slujbă au participat călugărițe și creștini credincioși evlavioși.

După Sfânta Liturghie, a avut loc o procesiune cu Înaltpreasfințiții și Ieromonahii Aghiotafiți de la Piatra Mirungerii până la Sfântul Mormânt, înconjurând de trei ori Sfânta Ediculă.

După procesiune, Mitropolitul care a slujit s-a oprit în fața Sfintei Edicule și a citit pericopa evanghelică din Duminica Paștelui și scrisoarea Sfântului Chiril, cu descrierea evenimentului sărbătoresc, în limba greacă, iar IPS Arhiepiscop Teodosie al Sevastiei a citit traducerea acestei scrisori în limba arabă. Apoi s-a făcut o rugăciune.

În cele din urmă, în dangătul clopotelor, soborul arhieresc s-a întors la sediul Patriarhiei și a adus un omagiu Preafericitului Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil. Înaltpreasfințitul Mitropolit Isihie s-a adresat Preafericirii Sale după cum urmează:

„Preafericirea Voastră, Părinte și Stăpâne,

Cu douăzeci de veacuri în urmă, crucea era un instrument de pedeapsă rușinoasă și de moarte oribilă. Romanii îi condamnau la moarte prin răstignire pe cei mai mari criminali.

Astăzi, crucea domină întreaga viață a creștinilor credincioși, întreaga viață a Bisericii noastre, ca instrument de jefă, de mântuire, de bucurie, de sfințire și de har. După cum scrie Sfântul Hrisostom, „acest simbol blestemat și abominabil al celei mai rele pedepse a devenit acum râvnit și iubit”. Îl vedeți peste tot: „În Sfânta Masă, în rânduielile preoților, în dumnezeiasca liturghie, în case. Atât de mult a devenit necesar pentru toți acest dar minunat, acest har inexprimabil. ”

Însuși Domnul, cu fapte peste fire și arătări minunate, a dezvăluit în diferite ocazii, într-un mod grăitor, cum că semnul Crucii este simbolul Său și trofeul de nebiruit al credincioșilor.

1. Cunoscutul istoric al bisericii Eusebiu de Cezareea (+340), contemporan al Sfântului Constantin cel Mare, descrie în mod viu și fără echivoc binecunoscuta întâmplare a apariției Crucii luminoase asupra lui Constantin cel Mare cu inscripția „în Aceasta vei birui”, și de fapt în plină zi, cu martori toți oamenii din armata sa.
2. Pe lângă arătarea peste fire de mai sus a semnului Crucii, a mai existat o alta, tot în fața a nenumărați martori oculari, când împărat era Constanțiu, fiul Sfântului Constantin, iar Sfântul Chiril era arhiepiscop al Ierusalimului. Minunea este povestită de însuși Sfântul Chiril împăratului într-o scrisoare în care afirmă că în acea zi (7 mai 346 d.Hr., în perioada Rusaliilor), pe la ceasul al treilea (ora 9 a.m.), semnul Sfintei Cruci a apărut pe cer, uriaș, luminos, întinzându-se de la Sfânta Golgota până la Muntele Măslinilor. Nu unul sau doi l-au văzut, ci toți locuitorii Ierusalimului. Și nu a apărut doar pentru o

clipă, ci timp de mai multe ore a rămas suspendat pe firmament. Și era atât de strălucitor, încât întrecea razele soarelui în strălucire, încât îl puteau vedea limpede la lumina zilei, la amiază. Văzând această minune, oamenii din oraș au alergat la Biserica Învierii.

Dacă 14 septembrie este sărbătoarea Înălțării Sfintei și de viață făcătoarei Cruci, sărbătoare în care mâini omenești, patriarhale și împărătești, au înălțat Sfânta Cruce, proiectând-o ca simbol al credinței creștine și „ușă al Raiului”, pentru că este punctul de referință al nostru către Cel Care Și-a vărsat sângele sfânt pe ea, 7 mai este o altă sărbătoare a Înălțării sale, de data aceasta nu de mâini omenești, ci de „mâinile” lui Dumnezeu Însuși. Pentru că El a vrut, atunci când credința creștină fusese deja acceptată și răspândită, să arate Crucea în Rai, ca o prelungire, am spune, a arătării Sale asupra lui Constantin cel Mare, cu binecunoscuta vestire „Întru aceasta vei birui”. Imnografia Bisericii noastre evidențiază evenimentul și îl pătrunde în toți parametrii săi: „Astăzi se bucură mulțimea dumnezeiască a credincioșilor. Pentru că Crucea a apărut în ceruri în mare măsură. Aerul strălucește de lumină necreată. Aerul este luminat și fața pământului devine frumoasă. Biserica lui Hristos cântă cântări dumnezeiești. Biserica își arată stima, cinstind Crucea dumnezeiască și făcătoare de minuni care o protejează din Ceruri” (traducere liberă a unei stihiri de la Vecernie).

Venerabila Patriarhie a Ierusalimului, urmând rânduiala și practica Bisericii Ortodoxe, cinstește și prăznuiește sărbătorile, printre care se numără și sărbătoarea de față, „a arătării semnelor Preasfintei Cruci pe ceruri” care, deși este o sărbătoare locală, are un efect asupra Ortodoxiei din întreaga lume.

Rugați-vă, Preafericirea Voastră, ca Venerabila noastră Frăție să continue această tradiție pentru secolele ce vor urma”.

DOXOLOGIA LA ANIVERSAREA SĂRBĂTORIRII NAȚIONALE A ZILEI DE 25 MARTIE 1821

Joi, 11/24 martie 2022, la Biserica Sfântului Mormânt a fost oficiată o doxologie cu ocazia aniversării zilei naționale din 25 martie 1821.

Doxologia s-a făcut în primul rând ca o rugăciune către Dumnezeu pentru odihna sufletelor luptătorilor din 1821, care au căzut luptând pentru credință și țară, și ca mulțumire lui Dumnezeu pentru ajutorul dat poporului grec, pentru a fi eliberat de jugul otoman și pentru stabilirea libertății în Hristos.

Doxologia a fost oficiată de Preafericitul Părinte al nostru și Patriarh al Ierusalimului Teofil, împreună cu Arhierei, Ieromonahi și Diaconi Aghiotafiți. Răspunsurile la strană au fost date de Ierodiaconul Simeon în strana din dreapta și de domnul Vasilios Gotsopoulos în strana din stânga, cu ajutorul elevilor din Școala Patriarhiei. La slujbă au fost prezenți membrii comunității grecești, Consulul General al Greciei la Ierusalim, domnul Evangelos Vlioras și membrii ai Consulatului.

După Doxologie toți cei prezenți s-au întors la Sala de Recepție a Patriarhiei unde Preafericirea Sa s-a adresat celor prezenți astfel:

„Veniți cu râvnă în acest moment, să faceți un jurământ pe cruce... ridicați crucea pe steaguri și loviți inamicul ca tunetul și fulgerul”, exclamă Rigas Feraios la poemul său revoluționar „Thurium”.

Excelența Voastră Domnule Evangelos Vlioras, Consul General al Greciei la Ierusalim,

Cuvioși Sfinți Părinți și Frați,

Iubiți frați și surori întru Hristos,

Aniversarea de astăzi a Revoluției grecești din 25 martie 1821 este un eveniment unic și fără precedent în istoria lumii și asta pentru că binele dumnezeiesc al libertății este indisolubil legat de conștientizarea hristică a jertfei de sine a poporului evlavios al creștinilor Greco-ortodocși și a binecuvântatului nostru popor grec.

Mitropolitul Palaionului Patron Germanos a ridicat Sfântul Steag al Învierii la 25 martie 1821, ziua sărbătorii Bunevestiri a Fecioarei, ascultând predica eliberatoare a înțeleptului Apostol Pavel: „Stați deci tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei” (Gal. 5:1).

Viziunea asupra ideii de libertate care a luat contur în creștinism a fost cea care a distins revoluția greacă din 1821 de revoluțiile contemporane ale altor popoare. Acest lucru este arătat și de sloganul naționalist al Părintelui Moria Theodoros Kolokotronis: „acum lupta noastră este pentru credința lui Hristos și pentru sfânta libertate a țării”. Acest lucru este mărturisit și de chemarea lui Rigas Feraios din piesa sa revoluționară „Thurium”: „Să depunem jurământul pe cruce”.

Grecii, pentru care patriotismul și libertatea sunt trăsături speciale ale istoriei lor lungi și variate, nu au putut fi împăcați cu genul de sclavie a jugului otoman, care le-a

insultat moștenirea culturală, spirituală și etnoreligioasă, ceea ce a contribuit decisiv la înălțare și decorarea standardelor morale și, de asemenea, la iluminarea minții acelor oameni „care șed în întuneric și în umbra morții” (Luca 1:79)

Măreția jertfei grecilor revoluționari pentru libertate și numele lui Hristos se reflectă atât în sloganul „libertate sau moarte”, cât și în mărturisirea noilor mucenici recunoscuți de Biserică: „M-am născut creștin și ca un creștin, voi muri!”

Eroii și noii martiri ai revoluției din 1821 au luat seama, fără îndoială, la cuvintele Evangheliei: „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeți-vă mai curând de acela care poate și sufletul și trupul să le piardă în gheena” (Matei 10:28).

Și spunem asta întrucât contribuția Bisericii și a clerului la revolta națională din 1821 a fost într-adevăr fără egal și măreață. Biserica, în calitate de instituție spirituală, a devenit principala forță de conducere a poporului grec sub jug. Biserica este cea care a reprezentat identitatea națională și religioasă a grecilor.

Sărbătoarea revoluției naționale din 1821 nu este doar un eveniment închinat memoriei istorice ci mai degrabă moștenirii sfinte pecetluite cu sângele eroic al martirilor, „libertății care izvorăște din oasele sfinte ale grecilor”. Această moștenire sfântă suntem chemați să o păstrăm și să o transmitem generațiilor următoare.

Frăția noastră Aghiotafită memorabilă participă la festivitățile de aniversare a sfintei amintiri a Renașterii Naționale a poporului cucernic și împărătesc al grecilor ortodocși și a neamului nostru și, cum se cuvine, aduce „celui cu darea, darea” (Romani 13 :7), așa că am coborât la Biserica Sfântului Mormânt pentru a aduce laudă de mulțumire și Doxologie Domnului nostru Iisus Hristos Care a fost răstignit

și a Înviat din morți pentru noi. De asemenea, ne-am rugat pentru odihna veșnică în ținutul vieții sufletelor binecuvântate ale celor care au căzut ca mucenici în timp ce luptau pentru credință și țară în luptele sfinte ale neamului nostru.

Pentru toate acestea, să ridicăm paharul pentru un toast și, cum se cuvine, să spunem cu voce tare:

Trăiască 25 martie 1821!

Trăiască poporul cucernic și împărătesc al grecilor ortodocși!

Trăiască Elada!

Trăiască Frăția noastră Hagiotafită!"

După discursul Preafericirii Sale, Dl. Vlioras a spus următoarele:

„Preafericirea Voastră,

Înaltpresfințiților Arhieriei,

Cuvioși Părinți,

Doamnelor și domnilor

Astăzi, elenismul ecumenic sărbătorește și onorează cu mândrie aniversarea Revoluției din 1821, cea mai glorioasă pagină din istoria Greciei moderne, o luptă pentru altare și vetre, un punct de referință și un simbol pentru națiunea greacă, care a avut ca final fericit înființarea statului grec modern și renașterea democrației în leagănul ei.

În fiecare perioadă istorică există un pol, un eveniment istoric care o marchează și devine un punct de referință pentru noi toți mai târziu. 25 martie 1821 este această piatră de hotar în istoria modernă a elenismului, marcând punctul de cotitură când grecii au luat eroica decizie de a se ridica, singuri împotriva multora, împotriva tiraniei otomane și de a

revendica libertatea cu sângele lor. Era primăvară chiar și atunci, acum aproape două secole, când elinii a luat armele pentru a-și revendica libertatea. Acest ideal pe care poporul nostru l-a admirat în măreția de neclintit a jertfei bărbaților neștiutori de carte, zdrențuiți și înfometați, bărbați înarmați și hoți, preoți, femei și copii.

Revoluția noastră națională este cea mai mare dovadă că, deasupra oricăror interese, greutăți și obstacole, excelează sufletul și spiritul unui popor cu o mentalitate înaltă, demn de misiunea sa istorică.

Așadar, în acele vremuri, ca în orice moment dificil, au fost mulți cei care s-au autodepășit și au dat dovadă de eroism, dincolo de ceea ce numim o datorie bine intenționată. Personalități marcante, dar și oameni obișnuiți, de rând, care s-au trezit brusc în primele linii ale istoriei, au răspuns ca unul chemării la luptă, fără a ezita, fără să-și plece capul, marcând veșnic istoria și viața elenismului.

În biserici în formă de cruce și paraclise sărace, dorința de libertate s-a aprins în sufletele grecilor înrobiți. Cu mijloace slabe sau inexistente, cu curajul de a suplini lipsa de arme, au schimbat definitiv cursul istoriei noastre spre dreptate și libertate. În această luptă, toată lumea a slujit ideii de libertate, cu patriotism unic, jertfă și lepădare de sine. „Și dacă suntem puțini în ceata lui Braimis”, observă generalul Makrygiannis, „sîntem mângâiați într-un fel, că norocul a fost tot timpul de partea grecilor puțini la număr. De la început până la sfârșit, în trecut și în prezent, toate fiarele se luptă să ne mănânce și nu pot. Ne mănâncă și rămâne drojdia. Și când cei puțini se hotărăsc să moară, uneori pierd și de multe ori câștigă.”

Aniversările naționale sunt utile pentru noi toți atunci când sunt o oportunitate de a reînnoi, cu deschidere și determinare, angajamentul nostru față de idealurile pentru care au luptat întemeietorii libertății noastre și

conștientizarea că dreptatea, progresul și prosperitatea noastră sunt rezultatul propriilor noastre eforturi și luptă, individuală și colectivă. Să ascultăm cuvintele generalului Makrygiannis, că „toți avem această patrie împreună, înțelepții și neștiutorii, bogații și săracii, politicienii și militarii și oamenii cei mai de rând”.

Trecerea a 201 de ani de la Renașterea noastră națională ne invită să reflectăm la succesele și provocările vieții noastre naționale, dar și la continuarea cursului nostru colectiv, deoarece este caracteristic identității noastre naționale să sărbătorim nu destinația ci călătoria, plină de descoperiri, plină de aventură, cum scria Constantine Cavafy, să încerce, să caute, să descopere și să nu renunțe așa cum a scris Tennyson despre Ulise.

Așa că haideți să stăm cu respect în fața sacrificiului strămoșilor noștri, eroii de la 1821, și să luăm exemplul patriotismului și abnegației lor, astfel încât să putem răspunde puternic provocărilor vremurilor noastre tulburi.

Preafericirea Voastră,

Înaltpreasfințiți Arhierei,

Cuvioși Părinți,

Doamnelor și domnilor,

Pentru Țara Sfântă și prezența noastră în ea, memorabila Patriarhie a Ierusalimului și Frăția Aghiotafită, cu oferta sa îndelungată și variată și cu cea mai înaltă lucrare pastorală, sunt gardianul valorilor morale și spirituale ale credinței noastre ortodoxe.

Patriarhia noastră din Ierusalim este mărturia vremii prezenței dinamice a tradiției grecești și ortodoxe în Orientul Mijlociu. Mentalitatea sa înaltă și luptele, în condiții nefavorabile, până astăzi, sunt pentru noi toți un

capital național neprețuit și o sursă de inspirație și putere.

Pentru noi toți, 25 martie 1821, este un prilej excepțional de a reflecta asupra responsabilităților noastre și de a ne reînnoi angajamentul față de idealurile care constituie chintesența tradiției noastre grecești și ortodoxe și pentru care protagoniștii libertății noastre au luptat, „... niciodată din datorie nu vă clintiți”. Idealuri pe care în ziua de azi nu le putem lua ca pe un dat și pe care trebuie să le păstrăm cu propria noastră luptă.

Cu aceste gânduri, vă îndemn pe toți să spunem:

Trăiască ziua de 25 martie 1821!

Trăiască Grecia!”

Din partea Secretariatului General

SĂRBĂTOAREA ONOMASTICII PREAFERICITULUI PATRIARH AL IERUSALIMULUI TEOFIL

Duminică, 9/20 martie 2022, la pomenirea Sfinților Patruzeci de Mucenici care au mărturisit în lacul din Sevastia Pontului în timpul lui Liciniu, în anul 320 d.Hr., s-a sărbătorit onomastica Preafericirii Sale Părintele Teofil Patriarhul Ierusalimului, deoarece unul dintre acești bine biruitori Mucenici se numea Teofil.

Acest praznic s-a sărbătorit ca *Parrisia*. Seara în ajun s-a

săvârșit Vecernia în Biserica Învierii, slujba fiind condusă de Preafericirea Sa.

A doua zi s-a adus Jertfa cea fără de sânge în Biserica Învierii, slujba fiind, de asemenea, condusă de Preafericirea Sa împreună cu care au slujit Înaltpreasfințiții Mitropoliți Chiriack al Nazaretului, Isihie al Capitoliadei, Înaltpreasfințiții Arhiepiscopi Teofan al Gherasei, Aristarh al Constantinei, Metodie al Taborului, Teodosie al Sevastiei, Isidor al Ierapolei, Nectarie al Anthidonului, Filumen al Pellei, Aristobul al Madavei, împreună cu care s-au rugat Înaltpreasfințiții Arhierei Benedict Mitropolitul Diocezei și Damaschin Arhiepiscopul Ioppei, Ieromonahi și Diaconi Aghiotafiți între care cel dintâi Părintele Dragoman Arhimandritul Matei, reprezentanți ai Bisericilor Patriarhiei Moscovei și României. A cântat Ierodiaconul Simeon, Secretar al Sfântului Sinod, și d-l Vaisilios Goțopulos împreună cu elevii Școlii Patriarhale din Sion. A fost prezent Consulul General al Greciei la Ierusalim d-l Evangelos Vlioras și membrii ai Consulatului, precum și ambasadorul Georgiei d-l Lasia. Au luat parte monahi, monahii și membrii locali ai Comunității din Ierusalim, precum și pelerini.

După Sfânta Liturghie a urmat Doxologia. După aceasta a avut loc deplasarea la Patriarhie. Aici Înaltpreasfințitul Aristarh Secretar General a adresat Preafericirii Sale această cuvântare:

Preafericite Părinte și Stăpâne,

Acum, când urcăm treptele duhovnicești ale Sfântului și Marelui Post spre întâmpinarea Sfintelor Paști, primim din partea Bisericii, ca pe o rouă a Ermonului mângâietoare, pomenirea Sfinților Patruzeci de Mucenici care în lacul Sevastiei din Pont bine s-au nevoit și s-au încununat în vremea lui Liciniu în anul 320. Credința lor fierbinte în Hristos, răbdarea și tăria cu care au trecut cu vederea și au biruit frigul aprig, foarte mult ne întăresc și ne dau curaj

pentru continuarea nevoinței postului nu numai ca înfrânare de la bucate, ci mai ales ca îndepărtare de patimi și dobândire a virtuților lui Hristos, ca să fim și slăviți împreună cu El.

Acestor buni biruitori Mucenici care împodobesc sinaxarul lunii martie, Biserica Ierusalimului le dăruiește o cinste deosebită și datorită faptului că Întâistătătorul ei, Preafericirea Voastră, purtați numele unuia dintre aceștia, al Sfântului Mucenic Teofil. Spre cinstirea acestui Mucenic și a Preafericirii Voastre, cu participarea tuturor membrilor cinstitei noastre Obști Aghiotafite și a binecredincioșilor creștini, s-a adus Jertfa fără de sânge și s-a înălțat Doxologie în Sfânta Biserică a Învierii, după rânduiala *Parrisiilor*.

După ce ne-am rugat în cadrul Sfintei Liturghii pentru sănătatea, bună-starea și lungimea de zile a Preafericirii Voastre, acum, în sala Patriarhiei, plinim cele ce se cuvin ca mulțumire și laudă.

În primul rând, Preafericirea Voastră cu bună-voință a fost atent la cererile credincioșilor Ortodocși greci și arabi, fie prin susținere economică a lucrărilor lor, mai ales cu privire la sistemul de învățământ și la funcționarea școlilor fie prin susținerea educației teologice a tinerilor, așa încât aceștia să slujească ulterior ca preoți, călăuzitori duhovnicești în enoriile Comunităților lor. De asemenea, broșura inițiată de Preafericirea Voastră „Nur Il Masih”, care apare în fiecare duminică, și revista bisericească lunară care o însoțește, fiind distribuite gratis, au continuat lucrarea pedagogică și catehetică care cultivă păstrarea identității greco-ortodoxe în sufletele credincioșilor, aceștia fiind mereu în legătură cu Patriarhia. O altă dovadă a interesului viu al Preafericirii Voastre pentru păstrarea, promovarea și valorificarea moștenirii educative și culturale a Patriarhiei constă în recondiționarea unor manuscrise și publicații din Biblioteca centrală, din Biblioteca Școlii Teologice a Sfintei Cruci, lucrare ce durează de mai bine de doi ani și continuă

în prezent, realizată de d-l Stavros Andreas, specialist în restaurare. De asemenea a fost reorganizat prețiosul conținut al Arhivei.

În ceea ce privește Lăcașurile de închinare, Preafericirea Voastră ați arătat o deosebită atenție pe de o parte pentru apărarea și menținerea drepturilor neamului nostru și, pe de altă parte, pentru colaborarea cu alte comunități, Patriarhia având rol de conducător. Rod al acestei colaborări a fost lucrarea de restaurare a Capelei Sfântului Mormânt potrivit planurilor Universității de Politehnică Mețovio din Atena. Continuare a acestei activități istorice o constituie lucrarea începută acum câteva zile, potrivit planurilor Universității Sapienza din Roma, de restaurare a plăcilor pardoselii din partea de nord a rotondei, din cele șapte secțiuni și din fața sfintei Capele a Sfântului Mormânt, precum și săparea părții de la subsol a acestora pentru consolidare. Prin aceste lucrări realizate pentru bună-cuviința casei lui Dumnezeu se transmite un mesaj de împăcare, colaborare și pace dinspre Sfântul Mormânt către umanitatea încercată la nivel mondial de dezbinări și războaie. Biserica Nașterii din Betleem, de asemenea, nu a fost nicidecum lipsită de interesul și grija Preafericirii Voastre așa cum se vede din restaurarea integrală a catapetesmei de către specialiști ai companiei ARTIS, precum și din restaurarea care acum se pregătește a de Dumnezeu primitoarei Peșterii de către noi și de către franciscani, potrivit Status Quo-ului.

Pe lângă toate acestea, trebuie menționată inițiativa Preafericirii Voastre în vederea apărării entității creștine în Țara Sfântă. În acest sens, acțiunile de opresiune a creștinilor de către grupări extremiste au fost reclamate, în timpul ceremoniei de aprindere a pomului de Crăciun, la hotelul „Imperial” de la Poarta lui David, pus în primejdie de convenții ilegale. Prin nedorita autoritate a acestor grupări, se pune în primejdie accesul de veacuri prin poarta lui David a Întâi-stătătorilor Bisericilor Creștine către sediile lor,

precum și accesul pelerinilor și trecerea lor spre Biserica Învierii. La această inițiativă Preafericirea Voastră a chemat drept colaboratori pe Întâi-stătătorii Bisericilor Creștine din Țara Sfântă. Prin interviul Preafericirii voastre pentru ziarul „Times” din Londra ați stârnit interesul de a oferi susținere atât din partea Arhiepiscopului de Canterbury John Welby cât și din partea Preafericitului Patriarh al Moscovei Chiril, a Ministrului de Externe al Greciei și a altor persoane cu însemnată influență politică. Aceste acțiuni au avut rezultate la Ministerul de Externe al Israelului așa încât acesta a arătat interes în privința dialogului și a rezolvării problemei prin proceduri guvernamentale, iar nu judecătorești.

Din aceste acțiuni roditoare și eficiente ale Preafericirii Voastre luăm exemplu și căpătăm curaj și noi, Părinții Aghiotafiți, pentru a împlini, fiecare în parte și împreună, slujirea noastră aghiotafită și să așezăm piatra noastră la edificiul trupului Patriarhiei pentru o mai vrednică promovare a ei în lume și o mai bogată contribuție la binele comun.

Cu duh de bucurie pentru onomastica Voastră, Preafericite Părinte, și cu nădejde ce izvorăște din lucrările Voastre, ridic paharul în numele Sfântului Sinod și al întregii Obști Aghiotafite și vă urez ani mulți, cu pace, bucurie, bunăstare, creatori și rodnici spre lauda străvechii noastre Patriarhii și a binecuvântatului nostru neam și spre slava Dumnezeului nostru în Treime slăvit. Amin.

Domnul Vlioras a rostit acest discurs:

Preafericirea Voastră,

Înaltpreasfințiile Voastre,

Sfințiți Părinți,

Doamnelor și domnilor,

Participarea la sărbătoarea de astăzi constituie o cinste și o bucurie deosebită pentru noi toți, pentru că atât Obștea Aghiotafită, cât și evlavioșii credincioși, între care se află și cei care slujesc la Consulatul Greciei la Ierusalim, cinstim onomastica Întâi-stătătorului Bisericii Sionului, al Maicii Bisericii, Preafericirea Voastră, Patriarhul Ierusalimului Teofil III.

Cu această ocazie, Preafericite, exprimăm, în numele Statului Grec, respectul și recunoștința față de persoana Voastră, pentru lucrarea Voastră, pentru însemnata activitate de păzire și promovare a Sfintelor Lăcașuri ale credinței noastre la Locurile Sfinte, pentru susținerea cauzelor și a drepturilor Patriarhiei noastre și pentru menținerea prezenței grecești Ortodoxe în Țara Sfântă.

Devotamentul și atașamentul Vostru față de această amplă lucrare și față de îndatoririle Voastre, însoțite de cuget bisericesc și onestitate, strădaniile neobosite prin care ați răspuns înaltei Voastre misiuni într-o perioadă tulburată, care continuă să se confrunte cu mari provocări, sunt recunoscute de toți și au făcut ca Patriarhia Ierusalimului să fie, în conștiința comună, principalul factor de unitate, pacificare și înțelegere din Țara Sfântă.

Prin inițiativele Voastre, este realizată promovarea Sfintelor Locuri, de vreme ce purtați grijă de menținerea Status Quo-ului din Țara Sfântă și de călăuzirea duhovnicească și bunăstarea unor credincioși care se confruntă cu grave și felurite provocări.

Într-o epocă tulburată de conflicte, neorânduieli, aflată în căutarea unui nou echilibru, când fanatismul și ura domină, dispoziția Voastră sinceră îndreptată înspre înțelegere, împăcare și conciliere, atât în relațiile cu alte confesiuni și cu alte religii, în spațiul aparte al Ierusalimului și al Sfintelor Locuri cât și în ceea ce privește strădania mai extinsă de pacificare în această epocă mult încercată,

dovedește prestigiul acestei Sfinte Instituții care constituie un factor de moderație și stabilitate.

Cu ocazia onomasticii Voastre de astăzi, aș vrea să vă încredințez încă o dată atât pe Preafericirea Voastră cât și pe membrii Obștii Aghiotafite că interesul și sprijinul Statului Grec și al compatrioților Voștri față de Patriarhia noastră, față de Obște și față de Preafericirea Voastră sunt și rămân unanime și esențiale. De asemenea, aș vrea să exprim recunoașterea și admirația noastră față de activitatea atât de însemnată pe care o întreprindeți cu neasemănat devotament, râvnă și spirit de jertfă.

În acest sens, îngăduiți-ne să exprimăm din toată inima mulțumirile noastre pentru ospitalitatea fără seamăn de care ne bucurăm, atât cel care vorbește cât și oficialitățile noastre în pelerinajele noastre la Locurile Sfinte unde avem ocazia să constatăm deosebita și impresionanta strădanie, preocuparea și grija pentru Sfintele Locuri, mai ales în împrejurările create de pandemia actuală.

Preafericite,

Ocrotirea Patriarhiei Ierusalimului și a drepturilor ei constituie o evidentă prioritate pentru patria noastră, așa cum o dovedește cu fiecare ocazie, având în vedere contribuția Bisericii Sionului față de Ortodoxie și Elenism, ca martor de veacuri și depozitar al unei moșteniri religioase și istorice prețioase.

Îngăduiți-mi ca, în această zi de sărbătoare, să vă adresez din inimă cele mai sincere urări de sănătate, lungime de zile și întărire de la Domnul, pentru a continua să răspundeți înaltei Voastre misiuni spre folosul Patriarhiei, al Obștii, al credincioșilor Elini-ortodocși și al mărturiei Ortodoxe neîntrerupte în Țara Sfântă.

În continuare, au adresat cuvântări Ambasadorul Georgiei, reprezentanții Patriarhiei Moscovei și ai României și Părinți

Aghiotafiți.

Acestora Preafericirea Sa le-a mulțumit prin această cuvântare a sa:

„Cât este de minunată și de cuvioasă puterea Crucii Tale, Hristoase, care din lucruri potrivnice cununi a împletit celor patruzeci de Mucenici; că prin apă și prin foc trecând întru nestricăciune, strigă: Bine ești cuvântat, Dumnezeuul Părinților noștri”, cântă imnograful Bisericii.

Excelența voastră domnule Consul General al Greciei Evangelos Vlioras,

Sfințiți Părinți și Frați,

Binecredincioși Creștini și pelerini,

„Trimite lumina Ta și adevărul Tău. Acestea m-au povățuit și m-au condus în muntele cel sfânt al Tău și la lăcașurile Tale” (Psalmul 42, 3), cântă cinstita ceată a Sfinților Patruzeci de Mucenici care au mărturisit în cetatea Sevastiei, a căror pomenire o prăznuim strălucit astăzi.

Acești Sfinți Patruzeci de Mucenici „pe pământ s-au nevoit, văzduhul l-au răbdat, focului au fost dați, apa i-a primit. Al lor este glasul: «Trecut-am prin foc și apă și ne-ai scos la odihnă»” (Psalmul 65, 12), spune Marele Vasile. Aceasta au făcut-o Sfinții Mucenici ascultând de cuvintele înțeleptului Pavel care spune: „Eu pe toate le socotesc că sunt pagubă față de înălțimea cunoașterii lui Iisus Hristos, Domnul meu, pentru Care m-am lipsit de toate și le privesc drept gunoaie, ca pe Hristos să dobândesc” (Filipeni 3, 8).

Potrivit Sfântului Grigorie de Nissa, „acestor mari Mucenici nici măcar soarele însuși nu li s-a părut dulce, ci și de acesta s-au înstrăinat de bunăvoie, ca să nu se lipsească de adevărata lumină. (...) Pentru ei toate erau vrăjmașe, toate străine. Un singur bun exista pentru ei: Hristos. De toate s-

au lepădat ca pe El să-L câştige”.

Aceasta arată marea dragoste a Mucenicilor pentru Dumnezeu și Mântuitorul Hristos „Care i-a chemat de la întuneric la lumina Sa cea minunată” (1 Petru 2, 9). Acești Mucenici aleși de Dumnezeu au avut curajul să moară pentru singurul „bun”, Dreptul lui Dumnezeu, Hristos, după cum propovăduiește dumnezeiescul Pavel: „Cu greu va muri cineva pentru un drept; dar pentru cel bun poate se hotărăște cineva să moară” (Romani 5, 7).

Sfânta ceată, cei deopotrivă în nevoință și cuget, care au primit aceleași cununi, dumnezeieștii Patruzeci de Mucenici, ca alți trei tineri în cuptor, ca într-un singur trup, lăudau, slăveau și binecuvântau pe Dumnezeu (Cf. Daniil 3, 23) zicând: „Dacă am fost altoiți pe El prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și învierii Lui (...) iar dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și viețui împreună cu El, știind că Hristos înviat din morți nu mai moare, moartea nu mai are stăpânire asupra Lui” (Romani 6, 5, 8-9).

Sfinții Mucenici, fiind încredințați că „dacă murim împreună cu Hristos, vom viețui împreună cu El”, nu au șovăit, nici nu s-au temut ci, dimpotrivă, mișcați de Duhul Sfânt, căutau „răscumpărarea prin sângele lui Hristos, iertarea păcatelor, adică curățirea de păcate, după bogăția harului Lui” (Efeseni 1, 7).

Acest praznic al Sfinților Patruzeci de Mucenici și, mai ales, al Sfântului Teofil al cărui cinstit nume îl poartă smerenia noastră, constituie „pomenire înaintea lui Dumnezeu” (Fapte 10,4) și aceasta pentru că Sfinții Patruzeci de Mucenici „care au făcut pământul cer și au luminat toate” s-au arătat martori nemincinoși și propovăduitori, în întreaga lume, ai Patimilor lui Hristos și ai Învierii Lui, și – potrivit Sfântului Grigorie de Nissa – ostași ai lui Hristos și ziditori ai Bisericilor Lui, zidiți fiind, potrivit dumnezeiescului Pavel, pe temelia Apostolilor și a Proorocilor și pe cinstitul sânge

al lui Iisus Hristos Care este piatra din capul unghiului (Cf. Efeseni 2, 20).

Sfinții Patruzeci de Mucenici s-au arătat ziditori ai Bisericii pentru că, potrivit Marelui Vasile, „făcându-se privesc lumii, și îngerilor și oamenilor (Cf. 1 Corinteni 4, 9), pe cei căzuți au ridicat, pe cei îndoielnici au încredințat, celor bine-credincioși dorirea le-au sporit îndoit”, iar potrivit imnografului lor: „Cinstită tăria Bisericii, ca niște stele prea mari o luminați pururea și celor credincioși străluciți, dumnezeieștilor Mucenici ai lui Hristos cei patruzeci”.

Sfânta Biserică a Ierusalimului cu bucurie și veselie cinstind pomenirea zilei de naștere a muceniei Sfinților Patruzeci de Mucenici care pentru dragostea lui Hristos s-au nevoit și a purtătorului de chinuri Teofil care împreună cu ei a mărturisit, a săvârșit în Sfânta Biserică a Învierii marea Taină a dumnezeieștii Euharistii, condusă de smerenia noastră, înconjurat de cinstiții membrii ai Obștii noastre Aghiotafite, Arhieriei, Preoți și Ieridiaconi, rugându-se împreună cu noi bine-credincioși Creștini, slăvind pe Cel Care „minunați a făcut pe sfinții Lui” (Psalmul 4,3).

În plus, am înălțat doxologie de mulțumire lui Dumnezeu cel în Treime pentru onomastica noastră în numele Sfântului Mucenic Teofil, și, potrivit Sfântului Policarp al Smirnei, am binecuvântat pe Domnul nostru Iisus Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre și Călăuzitorul trupurilor noastre și Păstorul Bisericii sobornicești din întreaga lume”.

Sfântul Ioan Damaschin, referindu-se la însemnătatea cinstirii Sfinților, invocă mărturia Sfântului Ioan Evanghelistul și a înțeleptului Pavel potrivit cărora sfinții în general și muceniei în mod special, sunt prieteni ai lui Hristos, fii și moștenitori ai lui Dumnezeu: „Și celor câți L-au primit le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12). „Nu mai sunt robi, ci fii, iar dacă sunt fii, sunt și moștenitori

ai lui Dumnezeu, și împreună-moștenitori cu Hristos” (Galateni 4, 7; Romani 8, 17).

Spunem aceasta pentru că sărbătoarea de astăzi a Sfinților patruzeci de Mucenici și, mai ales, a celui împreună cu ei Teofil, nu se referă numai la smerenia mea ci, îndeosebi la lucrarea apostolică și patriarhală a Bisericii, prin care „ne învrednicim să luăm parte la moștenirea sfinților întru lumina (...) Fiului iubirii Sale” (Cf. Coloseni 1,12-13). „Hristos Fiul lui Dumnezeu este mai înainte decât toate și toate prin El sunt așezate, și El este Capul trupului, al Bisericii” (Coloseni 1,17-18), „pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său” (Fapte 20, 28). Acestui sânge al lui Hristos s-au făcut părtași și purtătorii de chinuri Sfinții patruzeci de Mucenici.

Ascultând propovăduirea dumnezeiescului Pavel: „Lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în văzduhuri” (Efeseni 6, 12), „Sfinții Mucenici care L-au iubit pe Hristos au trecut cu vederea cele ale vieții vremelnice ca să-L slăvească pe Dumnezeu în mădularele lor”, spune Marele Vasile. De aceea și slăvita pomenire a acestor Sfinți Mucenici și prieteni ai lui Dumnezeu luminează ca un fulger al strălucirii duhovnicești a lui Hristos, călăuzindu-ne către raza dumnezeiască pe noi toți.

Potrivit lui Clement al Alexandriei, „numim mucenicia «săvârșire», nu pentru că mucenicii au primit sfârșitul vieții, ca ceilalți oameni, ci pentru că au arătat lucrarea desăvârșită a dragostei”. Tocmai această „lucrare desăvârșită a dragostei, adică unitatea Bisericilor Ortodoxe de pretutindeni, ne îndeamnă Sfinții patruzeci de Mucenici să o arătăm așa cum Părintele Bisericii, Marele Vasile, foarte nimerit subliniază arătând pilda de urmat a Sfinților Mucenici:

„Sfinții nu aveau aceeași patrie, ci fiecare venea din alt loc. După neamul omenesc erau diferiți, dar neamul duhovnicesc era unul pentru toți. Căci aveau același Tată, pe Dumnezeu, și erau toți frați, nu ca unii născuți din aceeași mamă și același tată, ci prin înfierea Duhului uniți între ei prin iubire”. Cu alte cuvinte, potrivite acestor Sfinți Mucenici sunt cuvintele dumnezeiescului Pavel: „silindu-ne să păzim unitatea Duhului, întru legătura păcii” (Efeseni 4, 3).

La ascultarea de acest îndemn al unității, păcii, împăcării și dragostei Evangheliei lui Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos suntem chemați și noi, iubiți frați, mai ales în această binecuvântată perioadă a Sfântului și Marelui Post, „ca să fim împreună-lucrători pentru adevăr” (3 Ioan 1, 8). Și aceasta pentru că, după cum spune dumnezeiescul Pavel, Dumnezeu Însuși în Hristos ne-a dat porunca împăcării: „Și punând în noi cuvântul împăcării” (2 Corinteni 5, 19).

Având deci împreună-lucrători și ajutători pe Sfinții Patruzeci de Mucenici și pe cel ce a mărturisit împreună cu ei și ocrotitorul nostru Teofil și pe Preabinecuvântata Născătoare de Dumnezeu Pururea Fecioara Maria, îi rugăm ca, în pace, smerenie și pocăință, să ne învrednicim a ajunge la purtătoarea de lumină Înviere a Dumnezeului și Mântuitorului sufletelor noastre.

De asemenea, cerem pentru toți cei care s-au rugat împreună cu noi și care cinstesc acest praznic al Sfinților Mucenici putere de sus, darul Sfântului Duh, harul Sfântului Mormânt cel Purtător de Viață, răbdare și toată binecuvântarea de la Dumnezeu. De asemenea, aducem calde mulțumiri celor care ne-au adresat cuvântări: Înaltpreasfințitul Aristarh, Arhiepiscop al Constantinei și Secretar General, care a vorbit în numele membrilor Sfântului Sinod și ai Obștii noastre Aghiotafite, Excelența sa, Consulul General al Greciei, domnul Evangelos Vlioras, Excelența sa Ambasadorul Georgiei în Israel d-l

Lasia, Înaltpreasfințitul Mitropolit al Nazaretului Chiriac, care a vorbit în numele credincioșilor din Nazaret, Preasfințitul Arhiepiscop al Ioppei Damaschin, care a vorbit în numele credincioșilor din Ioppe, Preacuviosul Arhimandrit Alexandru, reprezentant al Sfintei Biserici surori a Rusiei, care a transmis urările Preafericitului Patriarh al Moscovei Chiril, Preacuviosul Arhimandrit Teofil, reprezentant al Sfintei Biserici surori a României, care a transmis urările Preafericitului Patriarh al României Daniil, Înaltpreasfințitul Mitropolit al Diocezei Benedict, Epitrop Patriarhal în Betleem care a vorbit în numele credincioșilor din Betleem și al asociației din Betleem, Preasfințitul, Arhiepiscop al Madavei Aristobul, care a vorbit în numele Comunității de curând constituite din Beersheba și a Preoților ruși din Israelul de nord, Comunitatea din Remli, Preacucernicul Părinte Gheorghe Baramki, care a vorbit în numele Bisericii Sfântului Iacov Fratele Domnului, Profesorii Panaiota Kafetzi și Sotirios Gonkos și elevii care au vorbit în numele Școlii Patriarhale Sfântului Dimitrie, Stimatul domn Atanasie Abu-Aeta din Satul Păstorilor și toți cei care au participat la această sărbătoare.

În sănătatea voastră a tuturor!

La amiază s-a oferit masa la Patriarhie.

Din partea Secretariatului General